

ISSN 1849-4331

BESIDE U JATU

**16. SUSRET
BARBANSKIH PJESNIKA**

BESIDE U JATU

16. susret barbanskih pjesnika

Nakladnik:
Kulturno - umjetničko društvo BARBAN

Za nakladnika:
Marino Broskvar, predsjednik KUD-a Barban

Urednik:
Denis Kontošić, mag. educ.

Koordinatorica Susreta:
Nives Trošt

Fotografije omota:
Televizija.hr, Opatija

Grafička priprema i tisak:
GRAFIKA Režanci

Naklada:
350 primjeraka

Organizatori i domaćini Susreta:
Kulturno - umjetničko društvo Barban
Općina Barban
Turistička zajednica Općine Barban

ISSN 1849-4331

BESIDE U JATU

16. susret barbanskih pjesnika

OPĆINA BARBAN

TURISTIČKA
ZAJEDNICA
OPĆINE
BARBAN

Barban, srpanj 2026.

JATO ZA BESIDE I NAROD

BESIDE U JATU... Kakove moru bit beside u jatu? Ki he govori, zgovara, šapće? Za kega su beside z jata? Kakovo je to jato unen ki je u jatu? Čuda tega naleti u pensir, pokle ča pasa 15 lit, aš ni mala stvar bit tolika lita na kupu. I svi pomalo znamo deboto sve, a svit gre naprid ne pitajuć čuda ko je tako naredno eli bi rabilo mrvu drugašlje. Rati u svitu gospodare: rat u Ukrajini, rat u Iranu, rati na Bliskem istoku; lačnih, bosih i žednih ne fali, a vrag ne da mira nikad maj tako nikin za munjesat. Z teplega svojega jata, nemir šalju nekrstijani tin drugin, za više si bugatije prikurat, za narešćinu si refat. Njihova luštra jata nisu ka i naše malo jato; ma njihovo jato šalje nemir i nesriću svitu, a naše daruje mir. Naše, barbansko jato, je ka i dan i noć, ništo drugo, je jato ljubavi i krijancije za cili svit okolo sebe. Takova jata, kakovo je uvo naše, su ka i raj nebeski, škapulivaju une ki su u njemu, čuvaju he ud nevrimenta, ud mrzline i vele tepline, čuvaju he ud grada, vitra i grdih tempurali. Pak, bit u njen eli ne!? Ja, svaken na volju; ki poželi, more u njen bit, ko će te druge štimat, poštivat ka i brate si i sestre. Na silu ninega ni lipo nikamor speljat. Naše jato je jato svaken ki ga takovega želi, a kada bude poželija pojt ča z gnjizda, srićno mu bilo. Tako i mali lastavići prolete z svojega gnjizda, kada napensaju da su neg već naresli i da bi mogli sami letit. Lastavići neće cili svoj život čekat da njen mat u kljun donese ča za jist. To i je lipota življenja, znat sam prohodit, sam zaplivat, znat sam proletit. Ontar se čuješ jak i velik, da si neg naresa. A jato ostaje vajka jato, za počinut u njen hipac, kada ti to joped bude rabilo, eli mu dohajaj svako toliko se trunju nadrznut. Jato je jato, a vrhu uvega, barbanskega jata, ritko se najde. To je zaspravlje vero jato za beside i jato za narod.

BESIDE U JATU, barbanske, naše mile i drage... Ontar, kad smo he levali, stili smo načinit ništo za škapulat našu domaću, barbansku, istrijansku besidu. Ja, bila je i mala briga u ten da će li se najt ljudi ki će to kapit i će li u takovu, našu malu kumpaniju stit dojt. Poznati, dosta stariji, pjesnički susret VERŠI NA ŠTERNI, uvo lito 33., u Vižinadi, ki se rodija 1994. lita, kada san svoje pjesme posla z ratišta z Like u

Istru nan milu, za prvi susret, pokle nikega vrimenta dopra je vrata svin čakavcan z cile naše države. Na početku se pensalo u Vižinadi okupljat pjesnike Istre, a pokle je to pošlo u veću širinu, pak sada svoje pjesme moru slat svi, i Dalmatinci, i Ličani, i boduli, svi uni ki imaju čakavsku besidu u govoru. To je moglo dat nan u Barbanu malo brige, da se ne bimo preveć zaprli, da ne bimo bili za svit kako niki ki dižu velike zide oko korta, pak ne vide ti drugi nas, a ni mi njih. Danas, pak, vidimo da straha ni tribalo bit. Barbanske BESIDE U JATU, uvo lito 16. po redu, drže na kupu sve une ki su Barbanci po krvi eli se tako čuju, aš su h nan došli, kako neviste eli zeti. A spalo je da je dosta takovih, da njin ni srama dojt u našu kumpaniju. Žene su manje sramežljive i raje dojdu, a muški još vajka pogledivaju okolo sebe i čekaju će li njin ki zvikat ča z oštarije. Aš oni pišu kako nike pjesmice, ča je za žene i za dičicu, a narednije bi bilo za muške tabakat i pipat. Pak, triba sebi malo kuraja ontar dat, ka i ča san si ga ja zdavna bija da i reć da to nisu nike male, ditinjske pjesmice, da su to verši istrijski na miloj našoj besidi; pisali su tako poznati Rakljanac Mate Balota – Mijo Mirković, pak poznati Žminjac Zvane Črnja, pak Opatijac Drago Gervais, pak moj veliki pretelo, nikada i sused u Puli, Rudolf (Rudi) Ujčić z Fakini pazinskih, pak veliki pretelo Miroslav Sinčić z Račić buzetskih, pak naš Sutivančan po babi, Labinjan Daniel Načinović, pak Dinko Š. Kalac z Šipraki pazinskih... Čuda je tih muških, dobro nan poznatih, pisalo naš verš istrijski. I ča bi se ki kada i za ča moga njin narugat? A za ča bi? Ča bi se ki kada moga nan u Barbanu narugat? A za ča to? Za to ča pišemo i škapulivamo besidu istrijsku, raje nego da gubimo vrime tabakajuć.

U ovolitnjoj zajedničkoj zbirki pjesam barbanskega pjesničkega susreta BESIDE U JATU, šesnaestoj po redu, okupili smo joped lipi broj pjesnika i ne tribamo se žalit na krizu. Uvo lito, kako i lani, imamo ukupno 48 poeta i njihovih 98 pjesam. Lani smo zabilježili rekordan broj prijavljenih pjesnika, pak smo napro kuntenti z tin da se broj ni smanjija, da je i naprid čuda veći od godišnjega prosjeka u 16 lit, ki iznosi 37. Ten sigurno doprinosi i naš skupni trud za svako lito šampat zajedničku zbirku, a svaken je pjesniku drago vidit svoju pjesmu u libru. Žen imamo 34, deboto kako i lani, a ča je napro zgor godišnjega prosjeka ki iznosi 26,4. Muških imamo 14, ništo više nego lani, ali još vajka zgor godišnjega prosjeka ki iznosi 10,5.

Beside u jatu	1.	2.	3.	4.	5.
Godina	2011.	2012.	2013.	2014.	2015.
Broj pjesnika	18	26	33	29	30
Žene	16	19	20	20	22
Muškarci	2	7	13	9	8
Broj pjesama	29	45	66	61	74

Beside u jatu	6.	7.	8.	9.	10.
Godina	2016.	2017.	2018.	2019.	2020.
Broj pjesnika	37	43	39	35	43
Žene	26	31	27	27	32
Muškarci	11	12	12	8	11
Broj pjesama	86	88	85	76	86

Beside u jatu	11.	12.	13.	14.	15.	16.
Godina	2021.	2022.	2023.	2024.	2025.	2026.
Broj pjesnika	36	38	42	45	48	48
Žene	26	25	29	33	35	34
Muškarci	10	13	13	12	13	14
Broj pjesama	84	88	104	104	105	98

Dobna skupina (god.)	do 20	21 - 40	41 - 60	60 - 80	preko 80	Sveukupno
Broj pjesnika	15	4	9	17	3	48

Najmlađi nam pjesnici i ove godine dolaze iz Osnovne škole Jure Filipovića, Barban. Međutim, imamo i nekoliko pjesnika u skupini iznad 80 god. Uobičajeno, najveći je broj pjesnika u skupini 60+, njih 17. Raduje nas podatak za prvu skupinu pjesnika, do 20 god., u kojoj imamo ove godine 15 pjesnika. Upravo je to skupina potencijalnih budućih nositelja ovog našeg okupljanja barbanskih pjesnika BESIDE U JATU. Neće svi biti pjesnici, ali neki od njih hoće, ako vole pisati, ako osjećaju da to žele i da mogu, te ako žele na takav način dati svoj doprinos očuvanju domaće, barbanske beside.

Broj izabranih pjesama je i ove godine oko 100, odnosno izabrano je 98 pjesama za tisak. To je, već sedmu godinu za redom, značajno više od godišnjeg prosjeka, koji iznosi 80. Tiskanjem ovogodišnje pjesničke

zbirke, imamo do sada tiskano, u 16 dosadašnjih zajedničkih zbirki, ukupno 1.279 čakavskih pjesama, odnosno gotovo 1.300 pjesama, a što zaista nije malo. Donijeti preko tisuću pjesama na ognjište naše domaće istrijske beside, nemjerljivi je doprinos očuvanju naše mile, barbanske čakavske beside. Beside su to za čitanje, za učenje, za ličit dušu i tilo, a to nije beznačajno. Možemo se zaista time istinski ponositi, hodati Barbanom i Barbanštinom pjevajući i visoko podignute glave.

Pjesme ovogodišnjeg 16. barbanskog pjesničkog susreta BESIDE U JATU 2026., z verzōn do verša spleteno, zuz kanat tići i udor pramalića, zuz milo ognjište i svoj korat, hižu i hižišće, svoju fameju, svoje najmilije, govore da življenje je lipo, da življenje gre naprid, da se moramo svi štimat i volit; govore da bi svaki rat i zlo na svitu rabilo frmat, da bi svako maljahno dite tribalo bit sito i imat svoj topli dom; govore to tako, držeć da lipa besida dopire svaka vrata, i želizna, da bi lipa besida tribala frmat svako zlo i svaku patnju:

„Pisala mu je listi / Listi puni amora, listi puni dolora...“ (Teodor Gobo); *„...Uzmite si malo, nemojte čuda želit / nič sobon ne ponesemo...“* (Milenko Baćac); *„U ono vrime je bija ženana deštin / doma bit, dicu gojit i fameji kuhat i prat...“* (Tarčizio Bastijanić); *„Gren z buron pod ruku / Za zagrliti novi dan!“* (Mirjana Berneš Glavinić); *„Cvite moj / Ma glej kako si mi lip...“* (Lorin Blažina); *„Kroz sela i njive, kroz zlatna žita, / zvuk davne davnine se čuje...“* (Lana Broskvar); *„Učin da je najvažnije sidro / usidreno baš u meni...“* (Nika Broskvar); *„Roženice neka rasparaju zrak / kako tanki, oštri nož...“* (Eda Budić); *„Od jutra do škurega, kako ugljen črni, / z kove su van po noći hodili...“* (Jasna Bulić); *„...Divojke i mladići tu su se ženili / I zad duba na škrilah se skrili...“* (Miranda Butković); *„Črlena zemlja kraja moga, / tepla, profumana, bogata i siromaha...“* (Edita Dolfini); *„Daž je, / na lako pada unako mučaljivo, / vitar skri se zad lišće / i on muči ...“* (Drago Draguzet); *„Zvizde se laščidu, / priko mora gredu, / do sunca...“* (Biserka Drndić); *„Zna san sve / Anke ono ča čovik znat ne more ...“* (Nikola Družeta); *„I joped smo skupa, zavajka, znaj...“* (Ivona Dujak); *„Ja ćutin ljubav, aš srce se smije...“* (Nevia Glavinić); *„...vidin samo dragi kamik i / sve ča je Balota z besidami litrata...“* (Živka Kancijanić); *„Prvi kanat tiča u marču misecu / prvi pupi na granah mendule...“* (Elis Konović); *„Armonika je tote / ma više ne sviri...“* (Alen Kontošić);

„Vidiš, šči moja, / na uvoj veloj groti / na našoj Križini, / Vorišanci bi stari / sprid noć sidili...“ (Denis Kontošić); *„Poša je iskati / svoje misto tamo gori / di će mir svoj najti...“* (Divna Kontošić); *„Stari su ljudi govorili / lip si kakovega te je Bog da...“* (Anita Koroman); *„Kada na dane ditinstva propensan / ćutin se kripča, srce jače bati...“* (Nevia Kožljan); *„Na kraju / vajak sunce / mora zaj.“* (Dheeba Kožljan Škabić); *„Kadi je / ona mala Luce / ča u meni / još vajak spi.“* (Lucija Krelja); *„Naša hiža u tvojima je rukami / Ča god rabi iz škrinje ti zami...“* (Milan Pačić); *„Tamo selo je moje, / kadi puštila san korjenje svoje...“* (Ana Paus); *„...Tornajmo si sriću, homo joped / bos po selu teči...“* (Marko Ivan Pekica); *„Ja san brez tebe / kako sunce brez toplih zraki, / kako daž brez oblaki...“* (Elia Pekica Pagon); *„Pensir teče na božansku lipotu, / ispunija san si sanje u životu.“* (Bartol Pereša); *„Fameja moja, srce u njidru / Tu jubav stojide, kako brod na sidru...“* (Alida Perkov); *„Z žuton bičikleton / Jakov je hodija...“* (Damir Pletikos Koroman); *„...a njoj se samo on vrti u glavi / koj je poša kadi je doša...“* (Stefani Popović); *„...Drita ruka je morala biti / onemu ki je roduliva / Mora je ravno zgoru zdolu po zidu hoditi...“* (Marija Rojnić); *„...Oko pasa brus i tombolac / Trudan i potan kosac...“* (Nives Trošt); *„...Ma, najviše od svega / Domaću kantu je volija.“* (Stefani Trošt); *„Molitvice / Na nebu zvezdice // Sinjali / Od naših dragih / Zustali“* (Loreta Ukota); *„Oni su moji anđeli čuvari...“* (Vita Ukota); *„Moj tata previše dela / Svašta napraviti zna...“* (Margaret Ukota); *„Kad se dan produži / a vrime sve brže pasiva. // E, to ti ja volin!“* (Nina Vale); *„Čuda put je mati povidala / kako je bilo kad smo mali bili...“* (Inda Zenzerović); *„Po cile dane ni ga doma, / samo u oštariji sidi...“* (Jakov Benčić); *„Doma za bankon / baba mu broji / da ča ga doma / toliko ni!“* (Marin Berkarić); *„Ne da mi se danas, / pušti me na miru! ...“* (Anna Lucia Glavičić); *„Ma glej ča san ti donesa / najlipši rančin, prinčipesa!“* (Filip Kolić); *„Mati je došla doma, / učinila sir ud ovce...“* (Roko Kolić); *„Pršuti se papre / i domaći sir dela.“* (Annai Licul); *„Ona se blišči, / ona je lipa...“* (Mia Perčić); *„Kruh mi lipo zadaje / i njigove hrskave korice...“* (Katerina Trošt).

Verš na verš, u kolo lipote i dobrote spleteno. Niš grdega, niš porednega, samo mir i dobro svin i za svakege, za uroke gasit, proti zla cilega svita, proti rati i drugih naruženih čudesi. Ča huje je, ča gržlje

nan hudobe kroje, ča više mir se zapeštiva i rati gospodare, više dobrote z naših verši gre. Ne spominju oni sva ta zla, sve te grde maganje svita. Naši verši su lik, su medežija, naši su verši uno ča srce želi, ča tilu i duši mir daje, zasinjiva he, kokoliva he. Naši verši gredu z puča bistrega, kapaci su noć u dan voltat, kapaci su grdo z lipoton i dobroton frmat. Naši verši su ka i ditinjska besida, meki, prez kativerije, prez ostrine, prez karbe i hudobije. Naši verši lete zgor bošak, dižu se nebu, dižu do zvizd.

I za uvu zbirku, šesnajstu, zibra san ti put 8 pjesnika za stavit naglaske na njihove pjesme, a to su: Drago Draguzet, Biserka Drndić, Živka Kancijanić, Elis Konović, Marko Pekica, Marija Rojnić, Nives Trošt i Loreta Ukota. To je moj dar njen, a i mali sinja jene vele želje za imat jeno jutri notni zapis naših besid barbanskih. Pjesme, ke budu akcentuirane, moć će se i za stotinu i više lit proštit kako rabi i ne bude žbalje u izgovoru tih besid. Moramo kapit ča nosi moderno vrime, da se stare beside pomalo gube, a i mladetina he popade kako zna i more, mogari nike pute i žbaljano zrečeno.

I na kraju, ča reć, neg da smo lipa, naredna kumpanija, da se moremo malo i sami pofalit, ko se drugi u falu tega ne domisle. Držimo u jat u mlado i staro, delamo libar svako lito i svaki ti naš libar stavimo zajno na internet da se more čitat u cilen svitu, da ga moru proštit i naši Barbanci ki su u daleken svitu, u Meriki, Australiji, Kanadi i drudi. Tako čuvamo škrbno tu našu besidu barbansku, besidu ku su nas navadili naši stari, a njih njihovi stariji, besidu ka se tako prihitiva z kolina na kolino, U vrimenu kada je čuda tega ubrnjeno proti tin starin dotan, kada društvene mriže na internetu potegnu mladetinu u svoje brazde, ontar je uvo ča delamo ka i suho zlato, za šekule i šekule naprid. Uno ča i naš KUD Barban, ki je uvo lito proslavija 50. rojendan, dela muškardinski za naprid prinest kanat domaći, barbanski, ples i svirku naših starih, delamo i mi, zuz njih, sada već deboto 20 lit, ča još ni 50, ma je već pomalo za kalat šiljar i reć si na glas: Kuraja moji! Samo naprid!

U Orihi, na škalinu z avrila u maj, lita Gospodnjega 2026.

Denis Kontošić, mag.educ.

Riječ
pjesnika
2026.

TEODOR GOBO, *Trgetari* *gost susreta i zbirke*

Rođen je 1960. god., diplomirani inženjer elektrotehnike, živi u Trgetarima (Općina Raša). Suvremeni istarski književnik, pisac i pjesnik. Piše poeziju i prozu na labinskoj čakavici i hrvatskom standardnom jeziku. Poznat je po istraživanju ljubavnih i erotskih tema prožetih humorom. Aktivno sudjeluje u kulturnom životu Labinštine, često nastupajući na književnim večerima. Do sada je izdao četiri romana: *Medalja za hrabrost* (2016.), *Horoskopski fijasko* (2017.), *Smrt blagajnice s kase br. 4* (2028.) i *Nemoralna opatica* (2020.). Objavio je i dvije samostalne zbirke pjesama: *Dok te gledam kako spavaš* (2019.) i *Oprosti zbog ljubavi – erotske i druge pjesme* (2025.). Trget i okolica, kao i ljudi iz tog kraja, motiviraju ga za pisanje i često se pojavljuju u njegovim knjigama. Gobo je završio Elektrotehnički fakultet u Mariboru te proveo gotovo cijeli radni vijek u industriji cementa, što mu je pružilo uvid u korporativne strukture koje se povremeno pojavljuju u njegovim djelima. Objavio je ukupno šest knjiga, uključujući četiri romana i dvije zbirke poezije. Njegova djela često istražuju složene ljudske odnose i emocije, a prožeta su humorom, erotikom i lokalnim koloritom.

DOLOR

Ona je bila najlefca mloda o sele
A forši anke on najlefci mladić
Dosta njen je bilo sega i seh
O Meriko so namenuli skupa poč

Kako o to vreme i cuda ot njih
O Itolijo je uša, o Trste ot broda dežarto
O kampe jo je ceka
Da će zad njen prit

Ma ni prišla
Cuda, previše je cekala
I dok je cekala
Z drugen ga je tradila

Kat je finalmente o Itolijo rivala uč
On je o Merike već bi
I pati je joko
Ma zonjo ni ute više nanke cut

Pisala mu je listi
Listi puni amora, listi puni dolora
Ni hi nanke opra, ća hi je hiti
Kat so prišli preku mora

Na kraju se je o pit hiti
Radi jo je ime
Ma nje ni moga oprostit
Forši je tako moralo bit

Ma sejno pokle malo vremena
Vako je matre piso:

Mat moja, samo jeno stvor Vas molin
Litrat ot one moje Svetice mi pošaljite...

Kat je litrat dobi
Na velo ga je zvilupo
Uzgora kućeti je kvodar ubesi
I matre drugi list poslo

O liste litrat
Kuko na pustelje leži
S kvodron ot one njegove Svetice
Uzgora glovi

Nikat ni ime drugo
A tentalo hi je cuda poli njega
O seh je drugeh njo isko
Ma je nikat noć ni rivo

Na kraju ga je alkohol preze
Alkohol šufigo i na kraju zakopo
Ma sejno, seda kat malo bolje propenson
Znon da ni ot alkohola umra...

Umra je ot amora
Umra je ot dolora
Zad njo...

DUŠA BEZ MIRA

Ne treba ti, ne
Znoš moja mola
Za nekemu dušo ubit
Ni puška ni pištola

Dve folše besedi
Kapoca so velo škodo storit
Ubit sako šperonco
Za nopet skupa bit

Kat se nekemu duša ubije
To bi trebalo bit za veli paržon
Perke šlovek žif ustone
Ma za vajka ruvinon

MOJ TRGET

Cuda son sveta paso
Ma nikat neson moga
Uri docekat
Da se tebe ne tornon
Moj Trget

S tobon son rosa
S tobon son se zgoji
Tu son ženo dopeljo
Svojen decon život ubečo
Moj Trget

Cuda si vremena sejni bi
Saka je tvoja vala ime imela
Ot borkah so stori peškali
Na mulah mularija plavala
Moj Trget

A onda jedon don, preku noči
Se so ti vali škavali
Šetnico namesto plaži storili
Da bi po nje furešti šečali
Moj Trget

Seda gledan kuko ti dno vrtajo
Da bi videli koliko si dibok
Velo bankino pret tobon čo storit
Betonsko bankino ka će ti dušo ubit
Moj Trget

Gledan te kuko patiš
Znon da te to boli

Ma ja ti pomoč ne moren
Neki drugi so to dečidili
Moj Trget

Kada to se vidin
Dobiven željo za ča poč
Ma znon da nečun te pustit
Znon da nikat to nečun moč
Sujeno non je
Skupa čemo napret patit
Moj Trget

MILENKO BAĆAC, *Draguzeti*

Rođen je 27.1.1954. u Draguzeti. U Puli je završio Srednju obrtničku školu za zanimanje mesar. Samouki je, amaterski, svirač na harmonici, s kojom je bio na brojnim feštama i svadbama. U slobodno vrijeme rado svira harmoniku i pjeva ili čita, najčešće beletristiku i poeziju drugih pjesnika. Pjesme na čakavskom dijalektu i standardnom hrvatskom jeziku piše par zadnjih godina. Počeo je aktivno sudjelovati i na susretima pjesnika diljem Istre. Do sada su mu pjesme objavljene u zbirkama barbanskih pjesnika „*Beside u jatu*“ (2024., 2025.) i zajedničkoj zbirci „*Budi i ti*“. Početkom 2026. objavio je svoju prvu samostalnu zbirku pjesama na čakavskom dijalektu „*Dvi duše, zavajk skupa*“, posvećenu prerano preminuloj supruzi Mariji. Živi u Draguzeti.

ČAŽUNE

Moj tetac je bija z Raklja,
moja teta je poli njega delala dekla,
kad mu se je žena ubolila i umrla,
kako udovac se je za moju tetu uženija.
Gleda san kamik i naše blavo more
spod Puntere, priko svete Foške,
nike smrikve i bršuda je zelena
valje tamo do Glušići gore.
Spuštija san se malo niže,
do našega Piska san doša.
Čažune naše više nidan ne kosi,
tamo smo nikad svoj pot prolivali,
domišljan se da smo na ruke kosili,
ni falilo ni kosnice ni črnega vina,
pun lonac čaja nan je donesla Anita,
žena ud pokojnega Benjamina.
Drugi dan smo grabit pošli,
Draguzećani, Punterci, Kožljanci,
sunce je pražilo, do večeri smo zgorili.
Ni nan lako bilo, ma se je delo učinilo.
Jenu uru prija sunčezahoda
smo pošli lovnice pobrojit,
jušto sto i dvajset i osan hi je bilo.
Sada više nidan Čažune ne kosi,
samo diblji prasci po njih oru,
ovce, krave i Rakljanovi konji,
uzdavna su na maceja pošli.

BOGATIJA NAS JE RAZDILILA

U Draguzeti su ljudi siromahi bili,
ma su se svi u delu pomogli,
u podne u hladu pod murvon sidili
i svaki dan skupa čakulali.
Najedanput svi su bogati došli,
kako da je u njih nika viša sila,
svaki gleda da ča više ima,
sused z susedon ne govori,
i svi plaču da su siromahi
ljudi moji, tu ništo ne štima.
Dvajsetak famej, koliko nas u selu je,
svaki drugi se prehta i je u svađi.
Zapoštajte, nikad nan ne bude bolje,
ni furešti ča dojdu nan ne budu slaji.
Kad bite samo znali koliko će nas to guštat,
zaplakali bite, aš će to naša dica platit.
Šoldi je ud vajk bilo i vajk će he bit,
dragi Bog sudi i sve će nas uženit,
a mi paramo da ćemo zavajk živit.
Uzmite si malo, nemojte čuda želit,
nič sobon ne ponesemo,
kad pojdemo na uni drugi svit.
Vrime leti, svi su došli jako stari,
šepaju, po jenen boku gredu,
ma još ne pensaju da je doša kraj.
Draguzećani, budimo kako i nikad,
aš ko ne ćemo finit u paka, a ne u raj!

TEŠKO JE BIT SAM

Cilo san življenje beli bija,
s tobon, draga, kuntento živija,
ma kad san tebe zgubija,
nabot san svi začrnija.

Moj svitli dan je poša u noć,
suze z oči padaju kako daž.
Plačen, niki paraju da se smijen,
a rad bin vreda poli tebe doć.

Moje življenje prez tebe nič ne valja,
na uven svitu jako san mučan,
sve ča smo skupa z gušton delali,
sad moran sam, da bin druge kuntenta.

Fala Bogu da me zdravlje prati!
Kuntenat san, ma mi je teško,
kad po noći ja sam moran spat,
zaludu te zoven, ne moren te dozvat.

Nike pute mi se s tobon sanja,
u snu se gledamo i lipo kušeljamo,
kad se zbudin, tebe više ni,
stija bin joped zaspat, ma mi se ne spi.

TARČIZIO BASTIJANIĆ, *Pula*

Rođen je 12.9.1939. u Barbanu. Građevinski je tehničar. Od 1963. živi u Puli. Neumoran je i vrlo marljiv barbanski kroničar. Promatra sve što se u Barbanu događa, te marljivo skuplja, dokumentira i stvara arhivu sa željom da se sačuvaju tradicijske vrijednosti i sve što je obilježilo prošlost Barbana. Pjesme su mu prvi puta objavljene u njegovoj 86. god. u zajedničkoj zbirci barbanskih pjesnika „*Beside u jatu*“ (2025.).

MOJA MAT

Od moje matere utac je bija
austrijski soldat zarobljen u Rusiji,
tamo osta i nikad se za njin niš ne zna

Moja mat je imala dva brata
ke je država školovala kako
žrtve rata

Moja mat je finila četiri klaše pučke škole
i imala je veliku želju za se dalje školovat
ma je ni puštila njoja mat
U ono vrime je bija ženana deštin
doma bit, dicu gojit i fameji kuhat i prat

Moja mat je cili život bila
dišperana i rabijana na cili svit
i ni se mogla rašenjat ni kapit
zašto ni i ona mogla nike veće škole finit

Je došlo vrime da se i žene moru
školovat i velike škole finit,
pak je moja mat bila jako kuntenta to doživit

Ma najveć je bila kuntenta da je doživila
da su i muški rivali kapit
i priznaju da študijane žene napro čuda valjaju
Bog je pomiluj!

MIRJANA BERNEŠ GLAVINIĆ, *Jesolo*

Rođena je 16.10.1968. u Puli. Ljubav prema recitiranju iskazala je u OŠ Jože Šuran u Višnjanu, a potom je počela i pisati pjesme. Osvojila je 2. mjesto na natjecanju „Di ča slaje zvoni“ u Žminju i 1. mjesto na „Memorijalu 26 smrznutih partizana“ u Mrkoplju. Godine 1989. udala se u Frkeče, a od 1994. živi s obitelji u Italiji (Jesolo). Nakon duže stanke, opet je počela pisati poeziju na čakavštini i na talijanskom jeziku. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama „*Beside u jatu*“, „*Verši na šterni*“ i u talijanskoj zbirci poezije „*Lagunando*“.

Z BURON POD RUKU

Bura z naoštrenin rogi
Je jurnula od Učke prema moru ...
...riva za rashitat drva složena na kupu
Stila bi prenut marač
Još zaprt u pupu...
Se zaplela u buse od ružmarini
Zmišala je z sobon dim z kamini... pelud z giardini...
smolu z pini...
Udahla san je z punin plući...
napunila me mrzlina marča trda kako stina...
Čula san se puna force
Za pobrat rože od današnjega deština!

Zdahla san u vitar...
Sve uno ča nis rivala činit...
Sve uno ča nis rivala povidat...
Gren z buron pod ruku
Za zagrlit novi dan!

BOL

Boli... boli...
Toliko boli...
Da ni minute u 24 ure da ne boli
Da ne biš naša z punton od igle na tilu misto
kadi ne boli...
Toliko boli...
Da biš se z rogi boja sa ton boli
Jadan na cili svit i bisan kaj vol
Ča nisu inventali medežiju da ubije tu bol
Moja mat zabi svoj meštjer
da mi bude mat radi tolike boli
I ja je išćen...
...Mama... mama... kadi si se zgubila?
A ona mrež dva strenta mi reče
"U malatiju san se utopila "
To je jedina bol kad anke Isus plače
jer ti ne more pomoć
Naćuti je anke ćuk...
Kad materi kruh pade z ruk
Voganj se pomalon gasi
Crveno ugljenje je ubuklo
Kušuju od popela
Pomalon se hladi naša vajk tepla kužina
To je bol koju čovik dili sam z Bogon...
Bol od deština.

LORIN BLAŽINA, *Barban*

Rođena je 5.12.2012. god. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Voli plesati i rado sudjeluje u školskim priredbama. Pleše u barbanskim mažoretkinjama i u KUD-u Barban. Živi u Barbanu.

CVITE MOJ

Cvite moj
Ma, gle kako si mi lip
Ko jena slika, a na sliki cija svit
cvite moj
Ma, gle kako si mi sritan na njivi toj
Ko kad te dica gule, pušu
i daju materi svojoj

LANA BROSKVAR, *Prnjani*

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 3. razreda srednje Medicinske škole Pula, gdje pohađa smjer fizioterapeuskog tehničara/ke. Članica je KUD-a Barban te aktivna u njegove tri sekcije: literarno - recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani.

PRAZNINA

Ujden.

Više ni ninega ni vidit ni čut.

Praznina.

Ni hi više.

Sve je ostalo samo oni nisu.

Ni više onega smiha ki je vajk tu bija.

Ni više onega življenja ko je vajk tu bilo.

Ni više onega glasa ki je vajk govoriša:

„Budi tu, ne hoj ča, tu ostani, tu je tvoje misto“

Ni više nanke nas, svi smo pošli ča.

Ni ninega.

Praznina.

BAČIN

Kad ne znaš ča biš
gledaš u nebo
gledaš i stojiš.
Čekaš da se vrime nazed torna.
I vidiš kako se ništo blišči.
Vidiš nju,
vidiš onu ka ti fali.
Bačin joj pošalješ,
čekaš ga nazad,
se ne torna,
ma ga stešo dobiješ.
Ni bog zna ča,
ma je najlipši, najslaji,
ma je oni ki mi fali,
oni kega već dugo dobila nisan.
Oni tvoj.

ĆEMO SE ZATRT...

Mi govore moji
da smo mi tu već odavno,
ma ja si pensan kako.
Sad kad gledan,
vidin...

I oca, i dida, i pradida,
na litrati,
i po štorijami ča su mi govorili.

Za druge ne znan,
ali neće nas još puno bit,
aš je osta samo još jedan
ki će to prezime nosit.

NIKA BROSKVAR, *Prnjani*

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 3. razreda Tehničke škole Pula, smjer arhitektonski tehničar. Članica KUD-a Barban, gdje je aktivna u tri sekcije: literarno - recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani.

SIDRO MOJEGA DOMA

Život je kako neverin...

Kad me vali potope,
ne dan se,
ma oni se jopet dignu.
More kune,
a ja slušan njigov grubi, stari šum
ki me uči da svaki brodolom ni strah,
nego prilka za novi dah.

Svoj put pišen
po škrapah, po rivah,
po svemu ča je kontra mene.
Sve to je harta života
ka me uči bit moj dom.
Čvrsta kad triba,
meka kad moren,
ma vajk tu za svih,
ki se zgube u buri.
Učin da je najvažnije sidro
usidreno baš u meni.

SINJALI Z TRNJA

Mali čovik je u kupini i glogu zresa
sam sa svojih rukami
diga se je i z kupine zaša,
svi zboden i krvav.
Ali njegovo srce i duša
nikad ne zabe ta teška,
ma lipa i spokojna leta malega čovika.
A ruke njegove se i dan danas spamete
grdih vrimen.
Svaki žulj kega je natuka
nosi svoju štoriju, svoju bol,
ali i novu šperancu u životu malega čovika.
Njegova kičma pati
i svaki dan naplaćiva cijenu njigovega života.

Ča je moguće da nidan ne čuje korke malega čovika
ki je svoju sriću u životu teško priskrbija?
Ča more bit da su svi zaprli oči i da ne vide ti njigov život?

Ma ti čovik se u glogu i kupini
navadija sam stat i partit dalje
korak po korak.

I tako je mali čovik zresa
i sad svakemu z velikin fala u srcu povida svoju štoriju,
aš zna da su ga kupina, glog i žulji čuda o životu navadili...

MIŽO ISTINE

Zoven te,
svaki kamik san prevrnula...

A tebe ni...

Svaki kantun san ubašla
sa svičon u rukami,
a tebe još nis našla.

Kamo si ušla,
u ku školju si se skrila,
forši te je bura ponila.

A znan da san te vidila.

A sad. Sad te ni.

I ko me čuješ, počini,
aš više ne moreš niš gambijat,
kako ni ja.

Moremo pisat, govorit, vikat, ali niš ne učinimo.

Mižo moj, MIŽO ISTINE
od tebe niš ni ustalo.

Zaspi...

EDA BUDIĆ, Žminj

Rođena je 24.2.1969. god. u Pazinu. Osnovnu školu završila je u Žminju, a srednju školu u Pazinu. Do udaje je živjela u Maretićima. Udajom je Barbanka. Radi i živi u Žminju, ali dio vremena provodi u barbanskih Draguzeti. Sudjelovala je na pjesničkim susretima „*Beside u jatu*“ u Barbanu, „*Verši na šterni*“ u Vižinadi i na recitalu „*Josip Ozimec*“ u Mariji Bistrici. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama susreta „*Beside u jatu*“ (2023.-2025.), zbirkama recitala „*Josip Ozimec*“, u zbirci „*Sreća je sol*“ iz Solina i u još nekoliko zajedničkih zbirki. Povremeno objavljuje u časopisu „*Kvaka*“.

VALENTINOVO

Na Valentinovo si želin
pustinju,
koja će me očuvat
od krvavih šipki,
kartulin i čokolatini.
Želin si oklop
težak i jak
kojega ni moguće lahko razbit,
u kojim ću bit sigura
od jake muzike, frizur i dugih kotul.
Želin si mir i tišinu.
Ne zato ča ne želin vidit
da je niki namuran i srićan.
Želin u miru prit jača
i nać kako reć i pokazat
da mi je za istinu drago
vidit lipotu i sriću.

KUĆA PREZ VRIMENA

U toj kući vrimena ni.
Oramaj u uri
ni baterije,
uganj u staroj peći
je tepal i drag,
a mačak kadtrkad dojde
i prede, prede u kantunu.
Smih u kuhinji,
lonci diše
i zovu puli stol.
Kumpanija mlada,
potle štabelega dela
kojega su upravili ta dan,
došla je u kuću
u kojoj ni vrimena.
Puštili su viture, mobitele, laptope
i najraj bi svi tu ustali:
dobra mladost u dobroj kući.

MANTINJADA

Najдите najbolje svirače
- ne rabi šparat!
Roženice neka rasparaju zrak
kako tanki, oštri nož
najbolje, duge fete pršuta,
kako kad poteče vino,
fino, gospodsko, u luše mižole
za najveće fešte.
Neka prestanu čakule i pominjki,
i suze, ku hi bude.
Rože neka utišaju kolore.
Svi ki tamo budu,
neka hip ustanu prez sape.
Mantinjada neka se diže
do nebesi,
do onijstih ki me budu čekali.
U rukah neka mi bude
mažurana
i krunica, ona moja.
Pošaljite me z dobrin
kojega san forši kemu učinila.
Z našima molitvami
i pridavnima psalmi.
I z mantinjadon.

JASNA BULIĆ, *Vodnjan*

Rođena je 30.8.1958. Po ocu iz Sutivanca, djevojačkog prezimena Medančić, a po suprugu iz Glavani. Živi u Vodnjanu, gdje je završila osnovnu školu. Srednju turističko-ugostiteljsku školu završila je u Puli. Poeziju piše od osnovne škole, kada su joj i objavljeni prvi radovi u zborniku „Čakavčići“ (1972., 1973.). bila je članica literarne udruge „Cvitak“ u Vodnjanu, piše na standardnom hrvatskom jeziku i čakavštini. Piše haiku i duhovnu poeziju. Radovi su joj objavljeni u preko sto zbornika diljem cijele Hrvatske. Za svoj pjesnički rad dobila je mnoga priznanja, zahvale i pohvale, Zlatnu povelju od Kulture snova iz Zagreba za dugogodišnje učestvovanje na festivalima međunarodne poezije. Objavila je tri samostalne zbirke.

JA DA MOREN

Ja da moren,
sve ratove na oven svitu bin zajno fermala
i cilemu svitu ljubav i mir poslala!
U ponoru zla smo, u vihoru rata. I sve gre na huje.
Niš dobrega na oven svitu se ne čuje!
A nidan od nas ne zna je li će nas sutra biti,
da li ćemo jutarnje svitlo jopet viti!
Za to, pulitičari, upregnite pamet ku van je dragi Bog
da,
dosti nan je mržnje i zla!
Dajte svoju ruku pomirenja.
Svima na ovoj Zemlji planeti, ljudima svima,
a najveć poradi naše dice.
I oni se već pitaju kamo ovi ponor rata gre!
Vi ste vladari ovega svita,
nas male ljude se niš ne pita.
Ma, mi želimo samo ljubav i mir.
Neka to bude ud sad unaprid vaš hir,
svim srcem želimo mir, mir i mir,
neka se i naš glas jedanput čuje!
Poradi svih ratova, svi ćemo se pogubiti,
ovu lipu Zemlju zgubiti,
ma neka dragi Bog odluči ča će učiniti.
Ćemo forši civilizaciju na Zemlji zgubiti
Bog neka sam prisudi,
ma ja stešo znan da još ima pametnih i dobrih judi
koji će se za mir i dobro zboriti.

KOVA JE NAŠA

Domišljan se kad smo svi mi bili još dica,
da nan je pokojna nona Marija
čuda tega povidala o životu naših starijih,
a bili smo preveć mali da bi sve to kapili.
Ma, sad i ja, kad san starija, iz starih harti sve san
kapila!
Nona je bila Labinka, i u ono davno vrime
muža z Sutivanca u kovi je zgubila, a onda je u ratu
i prez najstarijeg sina Vitorija ostala,
sa sedan dice je ostala udovica i sama.
Svu zemlju, ča je imala u Labinu i Sutivancu,
državi je morala prodati da bi dicu prihranila.
Bila su to grda vrimenta s čuda teškega brimenta.
I moj pokojni otac je dela u kovi Raša.
Od jutra do škurega, kako ugljen črni,
z kove su van po noći hodili.
I za to su veliki štrajk učinili pod Talijani,
ki su ugljen z luke Bršica u Taliju peljali.
Svi Istrijani su bili njihovi robovi,
i danaska, ki su život tu zgubili, pamte se njihovi
grobovi.
Proglasili su Labinsku Republiku
i štrajku dali ime „Kova je naša“!
Teški su to bili dani, pod zemljon u školjama,
danima nisu ni sunca ni plavo nebo mogli viti,
ta prošlost se ne smi pozabiti!
Ne daj Bog da se to vrime torna,
kad su koricu kruha želili i za bolje vrime se molili.

MIRANDA BUTKOVIĆ, *Biletići*

Rođena je 8.3.1964. u Puli. Živi u Biletići s obitelji, gdje joj srce kuca u ritmu domaće zemlje i topline ognjišta. Već dugo, u trenucima tišine i nadahnuća, pretače dušu u stihove, posvećene našim ljudima, selu i Sv. Mariji od Zdravlja. U njezinim pjesmama odzvanjaju glasovi prošlih vremena, mirisi djetinjstva i ljubav prema korijenima. Pjesme su joj prvi puta objavljene u zajedničkoj zbirci barbanskih pjesnika „*Beside u jatu*“ (2025.).

ORIH

Zuz put je zresa
Tanak i lip, kako mladić,
Jedan mići orih.

Do malo, kad se je podebelija
Utac je uza kosirić
I samo dva, tri taja učinja
Kontra bure, vajak je govoriya
Da more drito zgoru resti
Grane širiti i pun orihi biti
I još se podebeliti.

Aš baba će hi u traversu pobrati
Pomalo na škrili stući i samliti
I za biškote prontati
A kakovu grst će i kemu regalati.

ŠKRILE

Škrile su spod dubi lit i lit stale
Kako da su zaspale, tu su se fermale.

Ko lipo ko grdo sve su kumpanjale
I do dan danas tu zustale.

Nike su se škrile na crikvu nagnule
Žene bi se na njih sile
Dok su počinule i ča se spominjale.

Dica su po njih skakala
“Čuvaj Bog da padu”
Baba bi zavikala.

Divojke i mladići tu su se ženili
I zad duba na škrilah se skrili.

Škrile su i do dan danas tu zustale
Ninemu niš povidale
I sve zapoštale
Tri škrile lipe, a stare.

EDITA DOLFINI, *Hreljići*

Rođena je 6.5.1978. u Puli. Djetinjstvo je provela u Hreljićima sa svojim nonićima. Nakon dugogodišnjeg boravka u inozemstvu, vratila se u rodni kraj, gdje ponovno pronalazi korijene i inspiraciju. Piše poeziju nadahnutu djetinjstvom, s ljubavlju prema svom kraju, nastojeći sačuvati lokalnu čakavsku baštinu, domaću besidu. Pjesme su joj prvi puta objavljene u zajedničkoj zbirci barbanskih pjesnika „*Beside u jatu*“ (2025.).

ČRLENA ZEMLJA

Črlena zemlja kraja moga,
tepla, profumana,
bogata i siromaha,
doboto do mora protegnuta,
s mrvu soli začinjena.

Z kamikon je nakrcana,
s teškin poton zagrnuta,
delon naših ljudi rišpetana,
pažnjon nagrađena.

Od hiže do korta,
od zglavnice pak sve do boške,
črlene se grude tvoje,
išću ljude svoje,
zovu kurajne ruke,
ke će te kroz štajune prenesti, ubrnuti,
kroz sve svoje prste pasati,
a ti, znamo, češ nan roda dobrega dati.

Ne, nideri na svitu takove ni,
i da bar znamo koliki si nan dar,
baš takova kakova si.

DRAGO DRAGUZET, *Pula*

Rodom je Barbanac, a rođen u Puli 1951., gdje se nakon školovanja zaposlio u *Uljaniku*. Od 1972. svira vijolin (usna harmonika), pjeva u crkvenom zboru i uči svirati crkvene orgulje, a 1978. počinje se baviti folklorom, kao svirač miha i ostalih istarskih instrumenata. Od 1980. izrađuje 6 vrsti izvornih istarskih instrumenata, te podučava njihovu svirku i izradu. Glagoljicu počinje pisati 1993., a podučava i druge u pisanju glagoljicom. Poeziju piše i govori od 1985. Objavio je samostalnu zbirku pjesama "*Fina preja*" (1994.). Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama susreta "*Verši na šterni*" (Vižinada), "*Beside u jatu*" (Barban), u zajedničkim zbirkama *Literarnog kluba Uljanik*, kao i u nekoliko antologija čakavštine. Osim poezije, piše i kratke priče iz života istarskog čovjeka. Živi u Puli.

UŽIVÏT LJUBLJËNJE

Nôc se zbūdila
i ne spî mi se
sporäd tËbe,
stî bîn da glëdamo
unê zvîzde od nikäd
i mîsec z vîha Svêtega Pâvla
svû unû lipôtu od življênja,
plesât s töbon unäko po näšu
käko u sväti
i nëka se zbûde da hi spîjëmo
svë bukalëte nezljûbljenega ljubljênja
sämo hi spîjmo
svë će uživït.

MUČÄT

Nôc je,
škurîna muči,
zâd ôkna si vîdin te
glêdaš me i ti mučiš,
dăž je,
na lâko păda unâko mučaljîvo,
vîtar skrî se zâd lišce
i on muči,
mišljênje se ne čûje
šlô je spăt,
grên i ja,
KÄMO?
mučät.

PÛT PÛTI

Od vrâti pût
kăko vrîme dÛg
zglëdan se ću li te stăt
vïdit čëkaš li me
u hlădu kostănja ëli smökve,
ću li ti vïdit hlăd
prëd vrâti kÛće
ëli zăd stăkla ôkna,
bïš li mi vrâta ôtprla
- dôbro dôša - zrëkla
unăko kröz tvôj mïli smîh,
ni măčăk ni te vïdi,
ni ni mïga, ni mïga ćûtît
mïje žëlje ni mišljënja
ja mïren svë to prožïvît
pîtajuć se ćëš li dôć,
ćëš LI ???

BISERKA DRNDIĆ, *Pula*

Rođena je 15.12.1959. u Puli, s djevojačkim prezimenom Camlić. Do svoje 14. godine živjela je u Camlići. Nakon toga se s roditeljima i sestrom preselila u Pulu. Završila je osnovnu školu u Barbanu, a srednju školu i Pedagoški fakultet u Puli. Po zanimanju je diplomirana učiteljica razredne nastave. Svoj radni vijek započela je u Osnovnoj školi *Neven Kirac* (sadašnja OŠ *Šijana*), gdje je radila do mirovine kao učiteljica razredne nastave, a od rujna 2023. je u mirovini. Ljubav prema poeziji je njegovala i kod svojih učenika. Pjesme je počela pisati u srednjoj školi i nastavila sada u mirovini. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama barbanskih pjesnika „*Beside u jatu*“ (2024., 2025.). Živi u Puli.

ZVÎZDE UD MÔRA

Zvîzde se laščîdu,
prîko môra grêdu,
do sîunca.

Jubâv svôju slîde
i nîkad ne blîde.
Znâju da su
na prâven pûtu.

Vîdin,
i mène pëljaju
svojîn pûtèn.
Aš sâd i ja znân
svôj pût
i da je prâvi.

Načînjen ud zvîzd
ke se laščîdu.

BÀBA

Pjät maněštre bi pojïla,
u kampänju vësela hodïla.
Biš se na njôj privàrija,
mřšava, ma žvëlta je bëla.

Svôj je kríž nosïla,
hêêr mlâdu zgubïla,
ka bi mi têtta bëla.

Jedän pût je dïda kujenàla
i na šufït me skrïla.
Ma, ça je tu Biserka, bi mi ništo rābïla?
Ni, Mâte, tu bëla. Nïs je vïdila!
Parân, da me je ulovïja, năpro bi me ukopunâ.
Sămo su mi krăve mălo lõze pojïle,
dök sän se igràla, aš su lõzu ïst volïle.
Ja sän na šufïtu cïto stâla,
dök je bāba dïda za mûnjenega držàla.
Dök sän dōma dōšla, dïd se je kalmâ.
Se je činïja kăko da nïš ne znâ.
Ud òca je rigvârdo imâ.

Tăko me je bāba škapulàla vïše pût,
dök sän bëla mâla.
Skōro je stō lêt dōčkala,
aš je zameritàla.

SRIĆA

Tëkla sãn za njôn.
Mi je bižala.

Sãn njöj rëkla
da pöli mëne zustäne.
Pöli susëda je pöšla.

Skrïla sãn njöj se.
Ni me iskäla.

Z mrïžon sãn je lovïla.
Mi je poletïla.

Na kräju sãn je puštïla.

Šakrëto mi je döšla,
pöli mëne sïla,
me je zagrlïla.

Vïše je ne držîn,
letît je püştin.

Znân da je tu.
Bög çuva mëne
i njû.

NIKOLA DRUŽETA, *Sutivanac - Medančići*

Rođen je 25.6.1996. Pisati je počeo unatrag 11 godina, potaknut internet druženjima s grupom kreativaca. Književnost ga do tada nije previše zanimala, ali se desio obrat i rodila želja za pisanjem vlastitih literarnih uradaka. Živi u Sutivancu – Medančići.

SVE

Zna san sve
Anke ono ča čovik znat ne more
Anke ono ča ne bin stija znat
Bar san ja to pensa
kad san duga svitla taka

Na momenat san zna sve
Dobro, slabo, blesavo i razumno
I onda
Nič

Samo ja na cesti
Z dugima svitli
Par zavoji pred Žagriće
A malo prije san zna sve

IVONA DUJAK, *Barban*

Rođena je 23.02.2013. god. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole Jure Filipovića u Barbanu. Članica je Barbanskih mažoretkinja, pleše u KUD-u Barban i članica je recitatorske grupe KUD-a Barban. Živi u Barbanu.

ZAVAJK SKUPA

Od kad smo se rodile, ja i ti,
Ka dvi sestre bile smo mi.
Došla svađa, suze i bol,
Srce mi je puklo na pol.
Jeno škužaj, jedan pogled taj,
I joped smo skupa,
zavajka, znaj.

NEVIA GLAVINIĆ, *Barban*

Rođena je 25.1.1959. u Puli, u kojoj je provela djetinjstvo i mladost, gdje je završila osnovnu, srednju ekonomsku i Višu ekonomsku školu. Po ocu je iz Prhati, a po mužu Barbanka. Majka je dvoje odrasle djece. Pisanjem stihova počela se baviti u nižim razredima osnovne škole, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u školskim, katoličkim i priručnim časopisima i knjigama. Godine 2017. objavila je samostalnu zbirku pjesama *Ča topli dušu*. Živi u Barbanu.

VERA ŠTORIJA

Imaš muža, kuma moja, iman anke ja,
dica su se poženila tvoja i moja,
sad je došlo za nas vrime ko smo meritale,
aš smo za fameju sve od sebe dale.
Penzija pomalo kaplje, ma stešo valja,
kako leta gredu jušto upera,
da bi bila malo veća ... ma nećemo pensat
...samo da je bude i ne rabi je iskat.
Mi smo škrbne i šparljive, ča bi reka svit,
poli nas se vajka najde za ist i popit,
imamo si muže ki nas svuda kumpanjaju,
već pedeset let nas vole i štimaju.

Ma, znaš, draga moja, da mi se para
da su nan pomalo ustarali oba dva...
Nisu više zajno pronti da se kamo gre,
svako malo kad pitamo, samo reču NE.
Nisu drugo nanke mladi, ma nan uperaju,
pomalo svi skupa mestimo se h kraju,
mladost nas je napuštila, ma još se ne damo,
neka nan je zdravlja, to želimo samo!
Znaš ča, kuma moja... dobro smo pasale
i sva naša mlada leta nismo doma stale,
klatili smo skupa, vidili smo svita,
zato smo kuntente...i ko još ki pita
rada se domislimo...ma ne bimo tornale,
ašto ljudi na svoj mod svoju mladost fale.

Sad je došlo neko novo vrime čudovito,
kuntentece je malo, aš tilo je sito...
od ranega jutra život nas u jato spravlja,
kuraja nan fali...ma samo da bude zdravlja.

Reču da su oči slabe, daleko ne vide,
ma očali nan ne rabe, kad su štabele beside
i kada se regulamo ko smo babe eli none
svaki nas pogleda rado ašto smo šesne pršone.
Zapravo me briga ni ča će ki za nami reć,
ja se ninemu ne rivan, to san odsvirila već.
Nisan moćna da se busan, svaka fešta ni mi pir,
ma z mojima kumi vajk san pronta poč u đir.
A i ti se, kuma moja, moreš lako prežentat,
ko za feštu, ko za delo, vajk si pronta ruku dat,
ma neka ti Bog da zdravlje, ašto ti ga meritaš
domisli se tih besid, kad na mene propensaš!

Eko, to je vera štorija, pedeset let nan dura!
Dvi su kume preteljice zibrala mladića dva.
Od mladosti do starosti, vajk su pronti ruku dat
...na takove pretelje se vajka more računat!

DEŠTIN

Još smo bili dica, ma život je stija
da si se u mene rano zaljubija,
a i ja san tebe zajno zaočala
još kada te nisan bolje upoznala.

Ti si bija mladić i štabel i lip,
za me jeno malo preveć luši tip,
zato nisan stila nanke baciljat
kad si se frma za s namon čakulat.

Vrime je hodilo, zaprle se škole,
ti si ima motorin, a ja svoje role.
Onda nisan znala... bija je deštin
kada me je zrušija ti tvoj motorin.

Zajno si da ruku da se moren stat,
a ja san te stila h vragu poslat,
ma ti si bija brži i već si riva
i na moje čelo si poljubac kala.

Kad smo bili dica, još nismo pensali
ma ljubav je došla bez da smo je zvali.
Bija je deštin, ni slutila nisan
da si u moj život zavajka zapisan!

LANCUNI ŠUPREŠANI

Zora je misecu rekla laku noć,
žveljarin je zakanta, na delo treba poč,
sunce je namiglo kad je otprla barkun,
novemu danu se je skrija misec pun.

Postelja je opet razbrcana ustala
kako da se neka vrlo štorija zgodala,
ma ninega zdavna poli nje ni bilo,
a željno je ljubavi ovo mlado tilo.

Kroz otprt barkun je svu noć kukala,
ma je samo misečina ljubav zazivala,
a ona je lice među dlane stisla
pak je svako toliko i kroz zube vrisla.

Z jutron je misec svoju glavu ubrnuja,
za spat se pronta i cavate zuja,
tako su sad svitile samo njoje oči
i tuga utopljena u toj škuroj noći.

Deštin je razbudija te pensire ženske
i pod košuljon skrivene želje sakramenske,
ma ča je od Boga dano nima se ča skrivat,
život treba živit i česno uživat!

Tako mlada, tako sama, svako jutro čeka
da ki kapita, da doluta z daleka
i da njoje bele, šuprešane lancune
razbrcaju skupa, da se štorija ubrne...

Aš Bog je čovika i ženu učinija
da si rabe, da si budu kumpanija
i da ti svit pomalo tombulaju
„e pur si muove“...dok hi drugi gambijaju!

ŽIVKA KANCIJANIĆ, *Vodnjan*

Rođena u Hreljići 1950. godine. Piše još od školskih dana. Objavljivati je počela nakon umirovljenja. Piše pjesme i kratke priče na dijalektu i standardu hrvatskog književnog jezika. Sudjeluje na raznim pjesničkim susretima. Pjesme i priče objavljene su joj u nizu zbirki i zbornika. Dobitnica je više nagrada i priznanja za poeziju i prozu. Objavila je samostalne zbirke poezije: *Komo moje duše*, *Zrhi ud udori*, *Između Njega i mene*, *Zog na laštri* i *Spod kušina*, te prozno djelo *Vija lipa*. Zastupljena je u svim zajedničkim zbirkama Literarne udruge Cvitak: *Raznobojni cvjetovi*, *Razglednice u ogledalu*, *Zagrliti zvijezde* i *Obrisi srca*, te *Keramičkoj zbirci poezije*. Zastupljena je i u pjesničkim panoramama *Seljanski susreti* 1992. – 2012. i *Verši na šterni* 1994. – 2013. Članica je *Kulture snova* iz Zagreba, te *Hrvatskog sabora kulture*. Živi u Vodnjanu.

MÄTERINI FŮŽI

panjarô je škriřpâ, lazanjâr fřnda
žbřca ud sřrka kantäla
rûke mäterine plēsäle
dök su fŭže dělale

glätko, tätko třsto se öko lazanjâra zamätälo
dök kăko hartafřna ni ustälo
păk ga je na kvadrătřće zrřzala
svě jědnake kăko z mětřon zmřrene

kadě su te zlätkne rûke za žbřcu ulovřle
fŭži su kăko na trăki pădali sâmi ud sěbe
svř lřpi, jědnaki, räväno poslōženi
za figurřn prontřni

ni danäs mi ni čâro
kăko se njôj säko děllo ponăšälo
föři je tăjna u těn da mäter nřdan ne gambijă
i da se öna zavajk z očř ditřnjstva glěda

DÎBLJI RADÎČ

zîma je jöš duräla
a dîblji radîč je vëč krcâ
na mîsti di su bîli zaöri
di se zëmlja ud lëda zmeškana
prihitîvala i jätö dëlala

käd smö möja preteljîca i ja
na taköva mîsta naletîle
nän se parälo da smö Bögu mîle

dügi, bîli, mëki, hřskavi korênji
z pār korolôžastih listîci na kräju
su za näs bîla srîca
na ku nîsmo bîle navädne

pomälo, pacencijôžo
z pašâdon smö hi vädile
i u šaküčîc slägäle
glëdajuçi kuntënte öči mäterine
käd na bänak sprâznemo
dîblji radîč pŕve kläše

pŕiz škârta läko se čistîja
pöd zûbi mi hřsta gôrak
ma slädak ud pônosa
ča sän ja nêjaka i mâla
z svojîma lëdenima ručîcami
svîn večëru prokuräla

BALÖTIN FUNERÂ

jedän kàmik iz gromäče vrïmena
se jöš po mojôj dūši bâra
ud unëga lëdenega sîčanjkega dâna
käd sän ga kâko dïte
skûpa z rascvitänon mëndulon
na zädnji počïnjak kumpanjâla

roženïce su svîrïle i zvöna kampanâla
möje mâlo sŕce na ùdicu ljubâvi ulövljeno
je ud tûge drhtälo i vërše slägälo
za vëlikin čovïkon našega kräja,
štütin, ki je svît pasâ i Räklu se tornâ

dok su ga u čfnu škülju spūštäli
üne njigöve Dvî däske su mi se prïd oči motäle
ma glëdala sän visöko, kröz sûro nëbo
di se njigöva svîtla zvizda užgïnjala
i vïdila tämo do Bläza i Ričïne
di si je sâm ud drâgih domâcih besïd
prïje smŕti spömenik sklësa

jöš danäs käd kröz Räkälj pasân
ja nïš nôvega ne ušalvân
vïdin sämo drâgi kàmik i
svë ča je Balöta z besïdami litratâ
mäter ka bi svë razdävâla, kôzu ka je krepäla
Sïpu ča pïva cïli dän, Jûru sïna stäre Märe
čûjen vâle ča na Blâzu kantäju i znân
Mäte Balota z stâron pïpon u ustï
i suknenin kamižöton na plëci
sad po njigöven Räklu štrće nôc i dän

ELIS KONOVIĆ, *Jurićev Kal*

Rođena je 3.10.1975. u Puli. Odrasla je u Jovićima na Proštini. Osnovnu školu pohađala je u Malim Vareškima i Krnici, gdje i započinje njezin interes za pisanom riječi, kroz recitatorsku i literarnu grupu. Srednju Tehničku školu, smjer građevinski tehničar za visokogradnju, završava u Puli, a od tada radi u istom geodetskom uredu. Velika inspiracija su joj ljudi i njihov život, rodni kraj, tradicija. Voli prirodu, fotografiju, glazbu, knjigu. Uz pomoć obitelji i prijatelja, otvorila je dvije *Male slobodne knjižnice* - kućice za knjige, u rodnim Jovićima i u Jurićev Kalu. Svoje pjesme objavljuje redovito u zbirkama *Beside u jatu*, a do sada je radove objavila u više od 40 zajedničkih zbirki i u 4 samostalne. Živi s obitelji u Jurićev Kalu.

SŔCE RAZJUŽÀNO

Přvi kănat tiča u mârču mîsecu,
přvi pŭpi na granăh mëndule,
přva čĕla na vazmenčici
i trăva mĕka
ča vâuka mâmi dĕcu.

Tĕpli,
slătki dĭh,
kăko da se u âriju cŭkar
prôsujă.

Sŭnce,
na ubrăz se došŭljălo
i fišăno ustălo.

Sŕce,
ča je na lĕdu prezĭmĭlo,
na tvojjh se rukăh,
razjužălo.

PASÂJ

Pøli portûna,
brkûna,
spôd zida,
hĩže,
uzâda,
sprîda...
Pasâj!

Da te čÿjen,
da te vîdin,
nĩšto te pîtan,
pøli da te se sîden.
Pasâj!

Mălo da se čûdin,
z sãnji bûdin,
regalân ti vêrše,
na svîtu najlîpše...

S kûd si, s kûd nîsi,
na zêmľju se kalâj.
Lâži, mûči, povîdaj.
Ko ni začêtku,
fôrši bûde za krâj.
Mălo kurâja mi dâj.
Magări sãmo kröz glâvu...
...sãmo pasâj.

KO SI KRÂLJ, KO SIROMÂH

Tàmo kadì se ne znâ kadì,
Sùdba, zàdnji vištìt krojì.
Krščân grê sprìda, za njìn vrìme.
Kàda se frmâ,
prâh se na ràmena kalâ.
Tèško brìme, a sâmi prâh.
I svêno je.
Ko si krâlj, ko siromâh.

Pô šperânce, pô kurâja,
na pûtu do râja.
Pô ûfanja, pô vîre, strâhu ni mîre.
Strâh je vrâg.
A, vrâg je vrâgu drâg.

Na krâju sêla, hižica mâla.
Čûda lît je, da je mâtì dvanâjst ur rājâla.
Siromâha mâtì, ditètu
svò bugâstvo svîta je dâla,
da ni nânke znâla,
mudròst u mào besîd darovâla.

Namìsto kolâne ud srèbra i zlâta,
mâtì je ditètu poštènje i štimânje,
ubìsila ôko vrâta.
Süzami sríce, ôci mu je ôprla.
Rûke, ça ne bižê ud žûlji i mùke,
pròti nèbu je dôprla.

Na drügen krâju sêla, bìli dvôr stojì.
Tàmo, kadì se ne znâ kadì,
Sùdba, zàdnji vištìt krojì.

Za krâlja, za na drùgi svît.
Krâlju se ânke brîme na rãmena kalãlo.
Sõbon bi ùza svõje svě. A, to ne grê.
To se ne mõre i to se ud vãjka znãlo.
Tãmo je svêno,
Svě će jedanpût bîti sãmo prãh.
Svêno je..
Ko si krâlj, ko siromãh.

ALEN KONTOŠIĆ, *Pula*

Rođen je 14.3.1976. u Puli. Osnovnu, srednju školu te Fakultet ekonomije i turizma *Dr. Mijo Mirković*, završio je u Puli i 1998. stekao zvanje diplomiranog ekonomista. 2001. je završio dopunsko pedagoško-psihološko obrazovanje nastavnika, a 2011. poslijediplomski znanstveni studij poduzetništva i makroekonomskog managementa te stekao znanstvenu titulu magistra znanosti. 2018. je završio dvije revizorske specijalizacije u Zagrebu, a 2023. stručni studij međunarodnog poslovnog prava u Ujedinjenom Kraljevstvu. Od 2001. radi na Sveučilištu *Jurja Dobrile* u Puli, a radio je i u drugim znanstvenim ustanovama i poslovnim subjektima kao vanjski suradnik. Objavio je više znanstvenih i stručnih radova i članaka. Od ranog djetinjstva bio je umjetnički nadaren: 1988. bio je najmlađi crtač stripova u bivšoj Jugoslaviji, sudjelovao na EX temporama i dr.

OTAC, PRETEJA MOJ

Pokle svega ča je fameja pasala,
svaki dan mi teže pasiva
i nikako sebi ne moren dojt,
već viditi kako sve oko mene
iz dana u dan se kambiva.
U hiži mir, nidan ne govori,
samo se vrata čuju, kada se he zatvori.
Telefon svako toliko zazvoni
i mir u hiži prelomi,
a srce pati i veliku bol trpi.
Poša mi je moj otac,
najveći preteja kega san ima,
kega sam o svemu bija pita,
a on bi mi vajk odgovor da.
Tišija me u mojin mukah
i dišperiji ku san pasa,
zna bi kako rješenje najti
aš pacijencu i volju za sve je ima.
Kad bi tužan ništo bija,
uza bi armoniku i š njon zasvirija
i lipo zakanta, jer u veselju bi reka
svaka tuga i dišperija tako pasa.
Armonika je tote, ma više ne sviri,
a žalost ustaje i moje srce
nikako da se smiri.

FALIŠ NAN

U hiži žalost,
valje u zide se zatukla,
a črnina u duši
duboko se uvukla.

Sve muči,
svića gori i sviti,
tvoje lice na slici,
dragi moj tata.
Mačka Mikela
tužna na tvojim mistu,
leži i čeka da je h sebi zoveš,
magari iz daleka.
Oči su joj raširene,
tilo drhti,
puna straha išće te
i po hiži se vrti.
Ne zna ča učiniti,
u sliku tvoju gleda
ka od sviće blišti.
Sve je stalo, tata,
ti mir boli,
fališ nan jako...,
u srcu boli, boli,
dragi moj tata.

DENIS KONTOŠIĆ, Orihi

urednik zbirke

Rođen je 13.6.1959. u Puli. Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u Istarskoj županiji kao viši savjetnik za ceste i cestovni promet (2004. do danas). U poduzeću Uljanik, Pula, radio 23 godine (1981.-2004.) kao projektant, menadžer za kvalitetu i rukovoditelj odjela održavanja. Predavač strojarske grupe predmeta, u više škola i učilišta, preko 30 godina (1985. do danas). Načelnik Općine Barban u 4 mandata (2001.-2017.). Pjesme su mu objavljene u 4 samostalne zbirke pjesama: *Suncu se ubrnut* (1993.), *Dih* (2007.), *Vorihi dih* (2012.) i *Sunčestok* (2022.) te u više od 55 zajedničkih zbirki, zbornika i antologija: u 6 zbirki *Literarnog kluba Uljanik*, u zbirci antiratne poezije *Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu* (1992.), u 33 zbirke *Verši na šterni* (1994.-2026.), u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj* (1997.), pjesničkim panoramama *Seljanski susreti: 1992. - 2012.* i *Verši na šterni: 1994. - 2013.*, u zajedničkim zbirkama pjesama na labinskoj cakavici: *Merlići od ca* (2015.) i *Čakuloda na Turjone* (2016.), u 14 zajedničkih zbirki *Beside u jatu* (2012. - 2025.) te raznim časopisima. U razdoblju 1988.-1998. pisac i govornik humorističko-satiričkog čakavskog lika *barba Mate* (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Urednik je ili recenzent 15-tak zbirki čakavskih pjesama istarskih pjesnika, te urednik 16 zajedničkih zbirki susreta barbanskih čakavskih pjesnika *Beside u jatu* (2011. - 2026.). Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi*, sv.1.-13., znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića, te autor desetak stručnih radova znanstvenog skupa (tehničkih, povijesnih). Član je *Društva hrvatskih književnika* (Zagreb) od studenoga 2024. i *Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika* (Pula). god. Ima status hrvatskog branitelja (ličko ratište, prva crta bojišnice – 1994.). Živi s obitelji u Orihi.

KRÂLJI VORIŠÂNSKI

Stâren Tîti i stâren Župănu

Vîdiš, šcî mōja,
na uvôj vêloj grôti,
na nášoj Križîni,
Vorišânci bi stâri
sprîd nôc sidîli.
Ka i krâljî bi bîli!
Za mřvu počînut,
za dân speljăt krāju,
u tîhi sunčezâhòd.

Zadāvâ bi tabâk,
slătko, drîto i šcêto,
dôli do Vògrde,
u Mišêre i Børe,
u Ljûbiće i do Brîška,
kâd bi ga, pomâlo,
težâčke tîde rûke,
u pîpu slăgâle,
ka i u bròd.

Bi njîn bîja
těžak i pòtan dân
ud sâmega jûtra
za svò dèlo načînît...
Zaslûžîli bi težâki
hipâc krâljî bît.
Zažârîja bi se tabâk,
a pîpe zadimîle
něbu za poletît.

VÎLA

Těbi željěnoj

I vôna
tămo će bît.
Ne zâjno.
Će dôjt svă mîla.
Kraljica môja. Vîla.
Gospodarica ud mêne,
ud něba, zvîzd i
cîlega svîta.

Zalăsne
kăd vôna dôjde.
Dăn ud nŏci u hîp je.
Sŕce tŭče
ka i z batŏn.
Utăpan se cĭja.
Ni me vîše.
Mŕt săn.

Blĭže těbi
răbi vŏntar bît.
Vŏko tvŏje mĕdno
svečĭsto utăpa.
Znăn ja letĭt.
Ĭman snăgĕ za volĭt;
ko to želĭš
i tvŏj za bît.

SKÛPNO LETÏT

Těbi tìhoj i mïloj

Upijâni
svô sělo
ljübička lïpa
u srïdi pomāja...
Ûjdu ča vōntar
štrïge i štrigûni.
Râbi sâmo
hipâc umïrît
i tïh bît.

Pîri i vesělja
mïha i roženïc
dolëte z nebêsi
za svě usnîtït...
Slätki udôr
svît cïli pokösi.
Šenïca tïho zdrijâ...
Aj, ča sěna
će se pokosît!

Zdrijâ tïho
i nâša ljubäv,
mlâda i slätka...
Potěže me
tïlo ti mïlo
h sěbi,
za skûpno letît,
za godît,
za bît, za žïvît...

DIVNA KONTOŠIĆ, *Pula*

Rođena je 6.4.1950. u Puli (rođ. Čabrunić), gdje i danas živi. Osnovnu školu završila je u Vodnjanu, a gimnaziju pedagoškog smjera i školu za administrativnog radnika u Puli. Bila je zaposlena u *Okružnom sudu* i na *Pedagoškom fakultetu* u Puli, a 1989. otvara samostalni ugostiteljski obrt, gdje je radila do umirovljenja 2001. Druženje sa bojama, crtežima i pisanje pjesama, započela je u ranim školskim danima. Tijekom školovanja bila je član literarne, likovne i dramske sekcije. Vrlo rado piše, slika i bavi se keramikom. Pjesme su joj objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na brišku* (1999.), te u zajedničkim zbirkama *Radost postojanja* i *Beside u jatu* (2013. - 2025.).

ZADNJA SVIRKA

Jenega jutra, ni zdavni bilo,
stija si pretelje viditi i š njima siditi,
ćakulati o svemu pasanen i delu zdavni upravljenen.
Svojon bareton na glavi, u jaketi stisnut,
stija si u teplen piću uživati.
Povidali ste štorijice, nasmijali i pomalo zakantali.
Iz žepa ud jakete pomalo
svoj vijulin si zvadija i na lako zasvirija.
Čuja se debuža zdih, za forcu ča si dupera,
ruke su ti zadrhtale, ma nisi se da.
Zasvirija rukami vijulin,
s jenega kraja usti do drugoga riva.
Bilo mi je jako teško, gledajući tvoje oči mile,
kako su teško kapke nosile...
Ferma si se, svi smo ti zapljeskali,
zna si da su se lipi dani fermali.
Stavija u žep vijulin, diga i h doma se uputija.
Vijulin si stavija u kašetu s drugima spati
i reka da je to kanta ča si zadnju zasvirija.
Kuraja Mario, to je za danas, sutra će biti drugi dan,
jopet ćemo vanka pojti i pretelje stati,
di ćeš jopet zakantati...
Magari, lipa moja, ma ja force niman,
strah me je zaspati.

BILI GOLUB

Bili golub
mi je poletija,
bez pozdrava
svoje gnizdo
za vajk napuštija.

U srcu mojen
velika je školja ustala,
kako jama duboka,
puna žalosti i straha.
Poša je visoko, visoko,
krilima raširenim,
zad oblak se skrija.

Poša je iskati
svoje misto tamo gori,
di će mir svoj najti
i misto prikurati,
a kad ura dojde
da jopet budemo skupa.

ZGRUMIČANI

Lipa moja,
reka si mi niki dan,
ča ne vidiš da smo svi vršnjaki
zgrumičani.

Lica sva ubrazdena,
s brufulima nakrgana,
oči mutne kako vali
pokle velikega juga,
kad pinu učini
i vajk utrti he moraš,
aš i na oči pina zapačiva.
Tilo pognuto, savijeno,
sve bliže kolinu nagnjeno,
a ruke drhte,
ni bukaletu držati ne moru.

Ma, preveć su lita
brzo pasala i nas kondanala
i cilo naše tilo zgrumičala.

Danas, pokle toliko dan,
sve na svitu bih dala
da te ode iman,
milujen i ljubin,
i ko si jako zgrumičan.

ANITA KOROMAN, *Prhati*

Rođena je u Kavranu 1949., udata u Prhate, majka dva odrasla sina. Osnovnu školu završila je u Puli. Kao djevojka, radila je u Italiji, a potom je duži niz godina bila sezonski radnik. Domaćica je i jako voli domaću besidu. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2018. - 2025.). Živi u Prhati.

IMAMO SVE I NIMAMO NIŠ

Ovo danas ča ja pišen,
ti jako dobro kapiš.
Stari su ljudi govorili,
lip si kakovega te je bog da,
a pametan koliko te vrag tenta.
Naši mladi su dobri,
ko je za plesat, svirit, kantat,
i, fala bogu, kakov put
po domaću se prezentat.
Samo triba he puštit
i ne daj bog ča naputit.
Danas je jako teško
jedan drugoga kapit.
Nidan ninega ne jako štima
i ne more nan bolje bit.
Još nas malo ljubavi drži,
kako najlipši cvit,
aš ljubav je za cili svit.

NEVIA KOŽLIJAN, *Goleševo*

Rođena 18.3.1961. u Puli, gdje je završila srednju školu i *Pedagoški fakultet*. Živi i stvara u Goleševu, nedaleko Barbana. Kao članica *KUD-a Barban*, već 40 godina bavi se aktivno kulturnim amaterizmom. Članica je *Hrvatskog sabora kulture* od 2018. god. i dobitnica šest priznanja kao zavičajna književnica. Piše poeziju, haiku, kratke priče, novele, dramske tekstove i romane na čakavskom dijalektu i hrvatskom standardnom jeziku. Članica je udruge *Kultura snova* iz Zagreba i još nekoliko nacionalnih udruga koje okupljaju pisce i pjesnike. Piše od srednjoškolskih dana, a objavljuje od 2016. god. Objavila je tri samostalne zbirke poezije na čakavskom dijalektu: „Škatula ud spomeni“ (2018.), „Od zemlje do neba“ (2023.) i „Na kušinu ud smilja“ (2026.) te jednu na hrvatskom standardu „Srebrne niti mjesečine“ (2024.). Klasičan obiteljski roman „*Timbrano u vrimenu*“, napisan na čakavskom dijalektu, objavila je 2025. god. Do sada su joj pjesme, haiku i kratke priče objavljene u 146 zajedničkih zbirci.

MALA PASTIRICA

Naokolo po krasah kuš diši,
u zeleno su se obukli ploti,
ovce čuva mala pastirica,
a bura brije, munjesa i triska.

Ritku travu ovce čupljaju,
janci prez škrbi skakljaju,
da pastiricu noge zebu,
oni nanke ne marigaju.

Sunce se je zad oblaki zdiglo,
sve naokolo po krasi ubašlo,
privarito je to marčeno vrime,
pastirica se spod plotu u jatu stišće.

Na prste broji kada će bit doba
da ovce i jance leva za doma,
pak side poli teplega špahora
i ledeno si tilo rekupera.

KRUNICA ZA MOGA MORNARA

Digli su se suri vali,
z pinon vrhe rikamali,
zamutilo se je more,
zakuhalo z dimbinje.

Ud zgora su hitale šajete,
vitar je prez pristanka puha,
ud juga je daž mokrinu
u brkunade hita.

Rompalo je napro
kako da se ruši nebo,
male štruke ud ružara
u grsti san stiskala.

Moliti krunicu san počela,
prez sape, usta sva suha
na mučec su molila,
molila, molila...

Na moru prez vire,
moj mornar sada naviga
i ki zna će li naj put
da se doma torna.

Bojžu pomoć za nj san iskala,
da providi, da ga škapula
i srićno h njigovoj fameji
nazad doma kumpanja.

SELO MOJE UD STARINE

Čuda puti u pensire mi dojde
selo moje, Kužinići, u ken san
učinila življenja prve korke.

Prid oči mi se kažu dragi ljudi,
mrež kima san se gojila,
puti i staze po kima san hodila.

Na menti nosin timbrane
večeri duge poli ugnjišta,
žbuljarije, prela, češljarije.

Pametin ditinstva dane,
sloštinu, delo u kampanji,
smiha je bilo u svakoj hiži.

Vidin čape ovac u spomeni
i pastire ki su umili svirale
eli mih na umiljeno sviriti.

Svako smo delo kumpanjali
kantajuć po domaću,
nidan za to ni iska plaću.

Hiže ud surih grot uzidane,
nikad nan nisu bile tisne
a pune su čeljadi bile.

Selo na svenemu mistu stoji,
ma unih nikadašnjih ljudi
uzdavna već tamo ni.

Življenje nas pretišče i tare,
nimamo se lazno hipac frmati,
po sven svitu deštini nas nose.

Kada na dane ditinstva popensan,
ćutin se kripča, srce jače bati,
samo se lipota kaže pred oči.

I kako da san tamo u mojen selu,
zdravin se i pominjen z susedi,
a domišljanje mi zajno dušu stepli.

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ, *Goleševo*

Rođena je 6.5.1998. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, klasičnu gimnaziju u *Pazinskom kolegiju*, a 2022. završila je preddiplomski studij ranog i predškolskog odgoja na *Sveučilištu Jurja Dobrile* u Puli. Od svoje desete godine članica je *KUD-a Barban* u plesnoj i recitatorskoj sekciji. Pisati je započela vrlo rano, a za svoj 18. rođendan izdala je samostalnu zbirku pjesama *Mrež oblaki* (2016.). Pjesme su joj objavljene i u raznim zajedničkim zbirkama. Živi u Goleševu kraj Barbana.

ĆE ZAJ

Nećeš račun
bez Oštara
učinit...

...i kad svu volju imaš
ko ni jušto vrime
neće po tvoju bit...

I kad pensaš nikad:
„Ma kamo jušto ja?“
i
„Zašto vero sad?“

Ne razbijaj glavu
...i ne pensaj...

Na kraju
vajk sunce
mora zaj.

SVAKI SVOJE DELO

Ljudi neka viču
breki neka laju
kokoše kokodaču
krave samo neka buču

Nek' ti ne porta...

...svaki svoje delo dela...

LUCIJA KRELJA, *Hrboki*

Rođena je 4.11.2006. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju školu u Strukovnoj školi za smjer tehničar nutricionist. Od 2. razreda osnovne škole, članica je folklorne, recitatorske i vokalne skupine KUD-a *Barban*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama “*Beside u jatu*” (2019. - 2025.) i “*Kako će zvoni va Žminje*” (2019.) Voli prirodu, životinje i druženje s prijateljima. Živi u Hrboki u peteročlanoj obitelji.

MALA LUCE

Letin,
tečen,
furijan,
vajk nika preša.

Od jedanput frman.

Čekan,
gledan,
slušan...
Zašto je ni...
Kadi je
ona mala Luce,
ča u meni
još vajk spi.

NAŠE VRIME

Dojde mi na pamet,
poli srca me zapeče...

Tvoj smih,
tvoje oči,
i to tvoje lipo tilo,
u meni još cvitaju.

Ni me strah,
znan da još ni pasalo,
naše vrime
je samo frmalo...

Dani pasivaju,
lita pasaju,
doj ćemo svaki na svoje
i bit si blizu
kako nikada,
kad još nismo znali
kako je lipo
jedan drugoga
imati...

MILAN PAČIĆ, *Banjole*

Rođen je 26.12.1961. u Puli. Po ocu je iz Pačići, a baba mu je bila Foška Licul iz Želiski. Piše na čakavici i književnom jeziku. Pjesme su mu objavljene u dvije samostalne pjesničke zbirke: *Nek nam duša nebo ljubi* (2008.) i *Žitnica misli* (2012.). Zaposlen je kao vozač autobusa u *Pulaprometu*. Bavi se folklorom i zborskim pjevanjem. Živi u Banjolama.

GRUSTI NAN SE

Grusti se maloj dici za bankon siditi
grusti se sestri i bratu prečiže škornje nositi
grusti se mulariji, pred noć, blago koncivati
ma se ne grusti divojčinan mladiće bukivati.

Grusti se babi i didu skupa spati
grusti se materi i ocu zjutra stati
grusti se ujni i ujcu h maši hoditi
ma njin se ne grusti, pokle, bukaletu bilice popiti.

I kmetu i popu i ladru i policjotu se grusti,
a ča, uganajte sami ko bite stili znati
grusti se i meni lapižon po harti škrabočati
finalmente, maran za "Beside u jatu" ništo napisati.

BENČUK

Bjata ura kad si ga meritala
Eko, stara mati na viru ti ga dala.
Naša hiža sad u tvojim je rukami
Ča god rabi iz škrinje ti zami.
U selu svi znaju da šinjal nosiš
Križon u krugu sa ključen se ponosiš.

Za benčuk virujen da malo ki zna
mrvu zgubljenega blaga forši san torna.

ANA PAUS, Orihi (Pula)

Rođena je 5.8.2001. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju Ekonomsku školu u Puli. Studentica je treće godine Fakulteta za odgojne i obrazovne znanosti u Puli. Uživa u radu s djecom, a radi u dječjem vrtiću kao asistent. Čitati i pisati na čakavštini počela je u osnovnoj školi. Članica je *KUD-a Barban* i njegove literarno recitatorske sekcije. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2016. - 2025.) i *Kako ča zvoni va Žminje*. Dolazi iz Orihi, a trenutno živi i radi u Puli.

ORIHI

Kadi sunce jače svitli,
a arija malo lipše diši;
kadi tići više kantaju,
a ljudi se manje kritikaju;
tamo selo je moje,
kadi puštila san korjenje svoje.

Tamo san se ko mala igrala
i lipše sanje sanjala.
Pišen ovo da se ne zabi
i da me domisli kada rabi.
Orišanka san, kamo god da pojden,
svojen selu vajka kuntenta dojden!

MARKO Ivan PEKICA, Zagreb

Rođen je 20.3.1943. u barbanskim Šajinima. Novinar, pisac i pjesnik, scenarist, umjetnički fotograf, režiser, profesor i gost predavač na hrvatskim fakultetima s temama iz komunikologije, marketinga i odnosa s javnošću. Magistar edukacije suvremenog hrvatskog jezika i komparativne književnosti, a specijalizirao se u komunikologiji i PR edukaciji (1980.). Režirao je više od 150 propagandnih filmova i reportaža te preko 300 radio poruka. *Udruženje propagandista Hrvatske* proglasilo ga je komunikologom godine; na kongresu IAA-a u Barceloni 1992. izabran je u 40 najvećih svjetskih uglednika iz područja komunikologije; *No limit festival*, 2007. u Sarajevu, uvrstio ga je među 6 najpoznatijih komunikologa regije. Dobitnik je brojnih nagrada za filmska i radijska ostvarenja u New Yorku, Cannesu, Portorožu, Zagrebu i Beogradu. Poeziju piše na čakavskom narječju, a do sada je svoje pjesme objavio u časopisima *Epoha* i *Hrvatsko slovo*, u 18 zajedničkih zbirki pjesama: zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2024.), zbornicima *Matice Hrvatske*, *Ogranak Umag* (2012.-2014.), i u SAD-u, u antologiji svjetske poezije (2001.). Godine 2015. objavio je svoj prvi literarni CD pod naslovom *Istro mila moja, lipa mati moja*, a 2016. zbirku pjesama s istim naslovom. Objavio je i samostalne zbirke pjesama *Kadi su vni dani* (2020.) i *Brkasto vrime* (2021.). Živi u Zagrebu.

NA ODHÖDU

Prije něgo pãrtin,
sãmo vo sãn ti stija rěci:
Čůvaj mi se svãkega zlä
i srěčna mi būdi,
drãga Ľstro mōja,
crlēna zēmljo mōja,
mīla mãti mōja,
vōljena Ľstro mōja!

LOKVÂNJE

Vnîma ki ne znāju
ča je Lokvânje i
ča za Lokvânje nîkada nîsu čûli,
zâjno ću povîdati
da je Lokvânje jêna vêlika lõkva
põli mojîh rødnih Šajîni
kadî smø blâgo napājâli
i kadî smø se kâko mâla dîca plîvati navâdili.
Kûpâ sãn se u svîh môrîma i oceânima
vêga svîta,
na najpoznatîjin plâžami
od Copacabâne,
Acapûlca, Havaja,
Maldiva, Karîba,
Säint Tropêza, Cànnesa,
Lîda...
Bačvîca, Valkâna, porêčke Ŭlike,
rovînskega Delfîna...
Ma, îskreno ću vãn povîdati:
mõja najdrâža plâža,
od svîh na vën svîtu,
bîla je nâša drâga
lõkva Lokvânje.

NI U ŠÔLDIMA SVĚ

Kăda dïca smò bïli,
gôli, bôsi i najviše lâčni,
po sêlu smò tĕkli,
na nïš nïsmo pensăli i tâko srïcni smò bïli.
Kako jêna famĕja skûpa smò žïvïli.
Z jenê škudĕle manĕSTRU smò jïli i tâko srïcni bïli.
Kăd smò narĕsli,
po svïtu trbûhon za krûhon
smò se raštĕkăli
i văjka na năše srïcno ditînstvo
i na năš rôdni krăj smò pensăli.
Denăs, kăd smò ustărali,
i kăd se jöped skûpa năjdemo,
u sêbi plăcemo i
za vrïmenon kăd nïš nïsmo imăli,
ma tâko srïcni smò bïli.
Denăs dôbro znămo da ni u šôldima svĕ.
Tornăjmo si srïcu, hõmo jöped
bôsi po sĕlu tĕči, hõmo blăgo čûvăti,
hõmo mâle jânjce u năručju nosïti,
telčïce mantinjăti, trukïnju skûpa žbuljăti,
prnăte zdïvăti, pöd kôpami skûpa u slămi spăti.
Ča bïh da, da năn je
to lïpo vrïme tornăti.

ELIA PEKICA PAGON, *Zagreb*

Rođena je 16.9.1971. u Zagrebu. Hrvatska pjesnikinja, publicistica, marketinška stručnjakinja i umjetnička fotografkinja, magistrica edukacije, glavna urednica digitalnog časopisa *Epoha*, portala za kulturu komuniciranja. Kći je poznatog hrvatskog komunikologa Marka Pekice, rođenog u barbanskim Šajinima. U Zagrebu je završila osnovno, srednje i fakultetsko obrazovanje (studij engleskog i talijanskog jezika i književnosti). Završila je i poslijediplomski studij amerikanistike. Usavršavala se u Italiji i Velikoj Britaniji. Novinarskim radom bavi se od rane mladosti. Radila je za više multinacionalnih kompanija, gdje je obnašala dužnost direktorice marketinga i prodaje, te vodila odnose s javnošću. Poeziju piše od rane mladosti. Piše na hrvatskom i engleskom jeziku. Objavila je tri zbirke pjesama: *Sama* (1998.), *U podnožju neba* (1999.) i *Ljubavne pjesme* (1999.). Poeziju je objavljivala u raznim domaćim časopisima i zbornicima, te u SAD-u, u više antologija svjetske poezije na engleskom jeziku. Piše i prozu. Objavila je knjige eseja: *Globalno usijanje* (2008.), *Manifest humanosti* (2015., 2016.) *Oči našeg vremena* (2015., 2016.), *The Wisdom of Aramis* (2018., engleski jezik) i *Putem duha* (2020.), te svoje najopsežnije djelo (1.147 str.) *Na Diogenovu putu* (2010.; knjiga intervjuja s istaknutim ljudima iz raznih područja ljudskih djelatnosti). Živi u Zagrebu.

KUŠINJERA

Kada pišen
o cviću,
o listu,
o zelenoj travi,
o vitru,
o raskantanoj boški,
o morskon valu,
o srcu,
o nježnom zagrljaju,
o poljupcima,
vnontar ne pišen pjesmu,
već pleten kušinjeru
za kušin naše ljubavi.

BREZ TEBE

Ja san brez tebe
kako sunce brez toplih zraki,
kako daž brez oblaki,
kako škola brez đaka,
kako noge brez koraka
i kako pobjeda brez junaka.
Zuz tebe san
kako Himalaja visoka
i kako ocean dimboka.
Zuz tebe san
prava divojčina od oka.

BRKUN

Poli brkuna sidin,
kruz brkun gledan
kako nošen z vitron,
još jedan pasiva dan.
Kruz brkun gledan
i, slušajući otkucaje
zidne ure,
u sebi se pitan
zašto škvere života
tako vreda naprid gredu.
Poli brkuna sidin
i tiče gledan,
kako u ritmu sriće
mojega srca,
z grane na granu,
z duba na dub lete
i životu se vesele.

BARTOL PEREŠA, *Pula*

Rođen je 24.8.1945. u Bičići (otac Barbanac - Vicalja, majka Roverka - Kadeta). Osnovnu školu pohađao je u Šajini, a srednju školu, elektro smjera, i višu majstorsku školu završio je u Puli. Studirao je ekonomiju u Puli. Kreativni je poslovni čovjek, izumitelj i pjesnik. Bavi se izumima i inovacijama, s kojima je postigao, na svjetskim izložbama inovacija, značajna priznanja. Poezijom se bavi od mladosti, a svoje pjesme potpisuje pseudonimom *Ivan Neruda*. Pjesme su mu objavljene u nekoliko zajedničkih zbirki pjesama *Literarnog kluba Uljanik*, susreta *Verši na šterni* i *More na dlanu*, kao i zbirkama *Beside u jatu* (2012. - 2025.). Umirovljenik. Živi u Puli.

ZORA LJUBAVI

Po svita san obaša,
u ljubavi san sriću naša.
Pensir teče na božansku lipotu,
ispunija san si sanje u životu.

Ti si žena i od meda slaja,
mojen srcu najdraža.
Sudbinski si divna žena mora,
u divljin valovima mirna zora.

Tvoja ljubav mojen srcu draga,
meritaš se ponesti priko praga.
Kad se dvoje mladih voli,
sve se more prebroditi;
zavjet jedan u sreći i boli dali,
da će cilega života se voliti.

ALIDA PERKOV, *Ližnjan*

Rođena je 24.8.1952. u Puli. Poezijom i proznim sastavcima počela se baviti u srednjoškolskim danima, te su joj radovi objavljeni u više brojeva časopisa Istarski borac. Posljednjih godina piše poeziju za pjesničke susrete *Verši na šterni* i *Beside u jatu*. Njezine su stihove uglazbili Đeni Dekleva Radaković i Bruno Krajcar. Doktorica je znanosti (dr.sc.); objavljuje znanstvene radove i monografije iz područja društvenih i humanističkih znanosti, vezane uz gospodarstvo Istre. Predsjednica je udruge poslovnih žena BPW Pula, osnivačica Platforme - asocijacije hrvatskih udruga poduzetnica i saveza Jadransko-jonskih udruga poduzetnica - BPW AdrionNet. Živi u Ližnjanu.

FAMEJA

Fameja moja, srce u njidru,
tu ljubav stojide, kako brod na sidru,
pod krovon starin ki zvizde brojide,
di se život u smihu brojide.

Na ognjištu oganj pomalon gori,
mater kuha jotu, vonj se širi,
stari otac načinja mriže,
kaživa o moru, riban i buri ča se diže.

Brat i sestra, z rukon pod ruku,
po njivi teču za tičin i mačkin,
u očin sjaj od suhozid snova,
di srića reste, od zemlje do krova...

Fameja moja, od stine sklad,
di svaka srića je blago i rad,
di svaka suza na smih se zlomi,
a svaka noć z misecon plovi.

Neka vrime gre i lita lete,
ma fameja je srce ča čuva sve svete,
u besidi, pismi, u duši zapisana,
ča naša je snaga, ljubav i rana.

BABIN PÂS

Od vajk je naš čovik škrban bija:

Ribu je lovija,

Pomedore sadija,

Z puščon kalamare diza,

U brajdi lozu riza.

Vridno je dela

Pune vriće, bačve i mriže,

I po jugu i kad se bura diže.

Ni imà lazno za niš lišve.

Ma kad je z čela pot utrja

I pogled proti gori ubrnuja

kako kanica od divojčine

Je doša Babin pàs

i lipo vrime.

NAŠOJ MATERI

Ti si nas kroz život vodila
Jer bila si vođena.
Vodilo te uno svitlo
Kega svi ne vide
I kad nan je bilo teško
Grlice su nas tvoje beside.

Smo se uslanjali na tebe
Jer si vidila
Unega zgor sebe
Unega brez mana
Ki u tvojén životu
Je bija ti duhovna hrana.

Sve si nan davala
Mater naša
Z velikin srcen
Kega ti je On da,
I kad si malo imala
Si nas bogatin učinila.

Spi, mater draga,
I laka ti istarska zemlja bila
Sad ti anđeli kantaju
Na lišću maslina tvoje ime dozivaju
Počivaj mirno mater naša
U ljubavi koju si u namin posadila.

DAMIR PLETIKOS KOROMAN, *Pula*

Rođen je 25.10.1963. u Puli, a djetinjstvo je proveo u selu Bateli kraj Prnjani na Barbaštini. Osnovnu školu je završio u Barbanu. Član je karnevalske grupe *Veli Vrh-Valmade* od 2004., za koju je do sada napisao 8 pjesama, koje su i uglazbljene. Predsjednik je udruge *Očuvanja domaće beside i maskara Puljštine 2013*. Idejni je začetnik karnevalske povorke u Puli, organizator prvog *Pulskog karnevala 2015.*, te idejni začetnik i organizator *Velovrške balinjerade 2017*. Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012. - 2025.), *Verši na šterni* (2012.), *More na dlanu* (2013.), *Teov put do prvog koraka 2* i na *Krčkom portalu*. Živi u Puli (Veli Vrh).

POŠTAR JAKOV

I dan danas
ga se domislin,
a dica ja san bija,
kad je poštar Jakov
penzije nosija.

Z žuton bičikleton
Jakov je hodija,
a u korat kad bi doša,
bi z svakin se nasmija.

Ni portala njemu
zima ni toplina,
samo da bi penzija
na vrime došla svima.

Barbanski bi komun
z bičikleton on ubaša
i u svakemu bi selu
pretelja si naša.

Gambijalo se je vrime,
pomoći nama nima,
aš danaska nan Nepalci
nose poštu svima.

MAŠKARE OD STARINE

Kad se je nikada
u maškare hodilo
ubuklo se uno ča
već znošeno je bilo

Poli nas se u nedilje
hodilo u krabulje
u stare štofane brageše
i šare košulje

Utorke se u puste
poli nas hodilo
ubuklo se uno ča je
naškuljičano bilo

Popeljivega su pusta
na vozu peljali
z palicon ga tukli
i z lugon posipali

Spominjali mu grihe
ke je učinija
sva stučen i sprebijan
do noći on je bija

Držeći se kupa
mi vajka kantamo
po užanci staroj
mi se maškaramo

MIRJANA

Svaki put kad u Barban
na Feštu smokve i smokvenjaka rivaš,
ne moreš a da na moju susedu Mirjanu ne kapitaš

Naša Mirjana
od smokve i smokvenjaka prava je meštrica
aš kolani od suhih smokav vesele se najveć dica

Od njojih starijih
je je želja za smokvu ćapala
a do dan danas ta receta u njoj je zustala

Kako bi se smokva mogla na već foz parićat
da se je i priko zime more
na pijatu imat

Je čuda tega
ča naša Mirjana parićat umi i zna
i z čin nas ona vajka lipo kuntenta

Kad una se na nikoj smotri ulja, vina ili supe najde
i z barbanskin se svatovskin kolačon preženta
i u narodnoj nošnji bit to more samo una

I za sami kraj bin našoj Mirjani
jedan štanji kus zdravlja i sriće poželija
zuz njoje beside: domaća je rakija naša medežija

STEFANI POPOVIĆ, *Mavrići*

Rođena je 21.2.2013. god. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Voli ples, jahanje i putovanja. Rado sudjeluje u školskim priredbama i pleše u *KUD-u Barban*. Živi u Mavrićima.

NOĆ

Tu jenu noć
sve se gambjalo,
sve je nestalo,
tići više nisu kantali,
a njoj se samo on vrtil u glavi,
koj je pošla, kad je došla,
samo je pensala
ta brižna mala,
ma vred je on s drugon pošla,
pa je tićima kanta
opet u uho došla.

MARIJA ROJNIĆ, Orihi

Rođena je 22.1.1970. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju *Medicinsku školu* u Puli. Godine 1995. diplomirala je na *Višoj medicinskoj školi* u Rijeci, a 1996. na *Pedagoškom fakultetu* u Puli i stekla zvanje nastavnika. Od 1998. zaposlena je u *Općoj bolnici Pula*, kao viša medicinska sestra. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011. - 2025.), prvoj antologiji *facebook* pjesnika (2014.) i zbirci *More na dlanu* (2014.). Sudjelovala na mnogobrojnim susretima pjesnika, kantadura i svirača diljem Istre. Živi u Orihi.

RÔDULA

Nikäd ko si po hĩzah ša
si roduläne kãmare i kužĩne svãderi vĩdija
a denãska fõrši jõš ko je kãdi
kekõva stãra zapũštена, zãprta hĩža
kadĩ nĩnega unũtra ni
ẽli kekõva starĩja žẽna ka do tẽga drži
Svãke fõze rôdul su žẽne imãle
i bi hi posujĩvale za mũštru gambijãti
ku je rôdula na zĩdu uĩinĩla
Drĩta rũka je morãla bĩti
onẽmu ki je rodulĩva
Morã je rãvno zgõru zdõlu po zĩdu hodĩti
i pitũru ne prolĩvãti
stãze jẽnu do drũge složĩti
Lĩpi udõr i friškẽca su iz hĩže
põkle tẽga hodĩli
kãd su zĩdi z gãšẽnin japnõn
zbĩljeni bĩli

BUTÊRI TRUKÏNJE

Välje, välje je döša štajûn
za trukïnju bräti, pokrřiti je
i döma speljati
Nikâ je čfna, nikâ črlëna
nikâ bïla, nikâ žûta,
a nikâ šara bïla
ka je najviše komodäla
näšëga gospodära
Kühajuć rakïju
se je trukïnja pomälo žbuljäla
veživala z liščën i na butêre metäla
Trte su od vënak uplëtene bïle
nikê vëće, nikê mänje,
šekôndo kolïko je trukïnje bïlo
Zäd grêde se je ubïšälo
da se sûši i pökle se je
blägu dävalo za ïsti,
ustûpalo je za manëštru,
mlïlo za palëntu,
a lišće se je sprävjlalo
za paljerïce i kuřine

KI JE KEKÖV BÏJA

Ki je dïci prâvi bïja
Ki je štâbeli težâk i gospodâr bïja
Ki je vâjka škrcôž bïja
Ki je hârte zogâjuć bogatïju zâbïja
Ki je dõbar kosâc bïja
Ki je štâbeli balerîn bïja
Ki je volâr bïja
Ki je bãčvan õbruçe nabïjâ
Ki je žëni zûbe zbïja, kâd je pijân bïja
Ki je kantâjuć po sêlu hodïja i fâlec se da je trîzan bïja
Ki je to bïja

NIVES TROŠT, *Prhati* *koordinatorica susreta*

Rođena je 15.8.1957. u Puli. Iz Želiski je, udata u Prhate. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju ekonomsku i Višu ekonomsku u Puli. Bila je zaposlena u *Tvornici vapna Most Raša* 10 godina, a potom u SDK, ZAP-u i FINA-i. Aktivna je članica *KUD-a Barban* od njegova osnutka 1976. god. i voditeljica recitatorske grupe. Koordinatorica pjesničkog susreta *Beside u jatu* u Barbanu, od prvoga susreta 2011. do danas. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011. - 2025.). Živi u Prhati.

KOSÀC

Na glãvi šiljâr od slãme
Na ràmenu kòsa
Šâra košùlja i zavřnjeni rukãvi
Bragěše na kolěni zakřpane
Pastòli stâri, zliženi
Õko pâsa brûs i tombolãc
Trûdan i pòtan kosãc...

Za sòbon vâhlje trãvê je puštija
Zavãjka ordênje kalâ
A unî lîpi udôr z vâhlja
Nãn je tãmo zustâ.

(žetvenjak 2025.)

SVÍČA ŐŠĆENICA

Kõmoć se nãžgala
põčela je gorît
gorî
plamikâ
gorî
frmîva
pomãlo se gâsi
upûhla se.

Tãko i mi
kãko svîća
Svîća
kãko i mi
Od počëtka...
do krãja.

(sićanj 2026.)

BOLÎ...

Prêteljo môj
bûdimo ljûdi.
Ne zmîšljaj
ne hîtaj besîde
ne govôri unô ça ni.
Poomâlo
spêži
promîsli...
I zapoštâj
unô ça ni
i nîkad ni bîlo
nâpro bolî.

(martinšnjak, 2025.)

STEFANI TROŠT, *Trošti*

Rođena je 16.4.2008. u Puli. Učenica je 3. razreda srednje Medicinske škole Pula, gdje pohađa smjer zdravstveno laboratorijskog tehničara/ke. Članica je *KUD-a Barban* te aktivna u njegove dvije sekcije: literarno - recitatorskoj i plesnoj skupini. Živi u Trošti.

DOMAĆU KANTU JE VOLIJA

Njega rabijanega
Niste nikad vidili,
Niste nikad vidili,
Da je ča uharta
Ili ča grdo učinja.

Vajk ste ga mogli
Vidit nasmijanega
Kakovu štorijicu da
Povida i ono
Najbitnije da kanta

U hiži, ležeć, sideć,
Spod oriha, do kokoš,
Smiron bi ti čovik kanta
I ništo povida
Ma najviše od svega
Domaću kantu je volija.

A sad, od tamo gori
na nas sve pazi
I kanta nan
Kako da je s nas.

NIDAN KAKO ON

Čvrst kako kamik
Naučija me
Kako kroz život,
Nikad vreda
Nego samo pomalo

Vajk ništo dela,
A vrimena
Za sebe nima.

Ko ča triban
Tu je
Nikad samu me ne pušti,
Nego vajk
Ruku pod ruku

Ruku pod ruku
I tako san naresla
Naresla san prevreda,
A i njemu
Lita pasivaju

A ja, ja ću vajk zustat
Njegova mala curica
I njega peljat
Ruku pod ruku
Kako ča je on mene

BARBANSKI PETAK

Svaki petak,
Kad crikva zazvoni,
KUD BARBAN
Pleše, sviri i kanta.

Stariji i mladi,
Svi plešu skupa,
Svi kuntenti
Veselo stupaju z nogami.

Jedan dan na probu
Dojdu on i ona
I sve se gambija.

Pretelji su bili prija,
Čuda lit se znali,
Ma ti dan se sve gambijalo.

Kroz kantu i svirku,
Dok drugi plešu,
Jedan drugemu se smiju
I srce zalampa.

Probe gredu dalje,
Svaki petak pasiva
A oni dva stisnuti
Jedan poli drugega
Pensaju da bolje od tega
Ni moglo bit.

LORETA UKOTA, *Glavani*

Rođena je u Pazinu 1961. Do udaje živi u Maretićima, a nakon toga u Glavanima, gdje radi kao knjigovođa. Pjesme piše od osnovne škole, koju je pohađala u Žminju, gdje su joj pjesme objavljene u Čakavčićima. Objavila je samostalnu zbirku pjesama *Lancuni na buri* (2003.). Nastupala je na *Veršima na šterni* u Vižinadi, a pjesme su joj objavljene u zbirkama *Beside u jatu* (2011. - 2025.) i u više časopisa. Piše na čakavštini i književnom jeziku.

ZÍDAMO KŮČU NA GRÒTI

Fundamênti – ja i ti na pripěku
Armivamo – ja i ti na vîtru
Pitonivamo – ja i ti, vâni rosí
Zídamo – ja i ti, tu i tãmo sníg prolěti
Pokrívamo – ja i ti, vâni ledí
Smříkva je tu – i ja i ti

Tu si – môj hlâd
S nãmon vãjka
Tíšiš, dricívaš, škvadrívaš

Za znûtra fínit i regulât (načiníli smò konträt)
Da se mōja kŭća mōre dôm zvät
Ti čěš mi kãko i vãjk
Jênu rûku dät

S tõbon valjân, jòš se držîn
Prèz tēbe Bōže sãn sũhi lîst na vîtru
I sãmo ča ne polětin

Kŭća na gròti
A měštri...
Ja i ti

MÂRČENI DÂN

Prelîpi, suncen piturăn
Těpli, mârčeni dân
U jeněn hipu potlepôdne ruvinan

Predrâga dûšica, bîla
Na neběski pût
Poletîla...

SINJÂLI

Nîdan ne möre zbrîsat
Hipčîće srîće
Krgâne s smîhon vrîće
Lîbre mudrösti
Potöke sûz
Pêze od bôli spletêne kâko od tînja krûne
I bôrše ljubävi pûne

Molîtvîce
Na nëbu zvîzdîce

Sinjâli
Od nâših drâgih
Zustâli

Unučice Lorete Ukota:

VITA UKOTA - živi u Glavani. Učenica je 3. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Voli čitati pjesme, pa je odlučila napisati svoju.

MOJI PLIŠANCI

Ja iman doma kraljevstvo
Zad postelje, nebesko
Od plišanci

Oni su moji anđeli čuvari
Tiše me kad grdo spin
Kad u sanj mi dojde tat
Vajka teču za njin

Tiraju babaroge
Vampire i poredne vile
Bolesti sve

Kad se ujutro zbudin
Stisnen svoje plišance
Bukin ih i pobrojin
Ča me od beštija brane
od srca njin zahvalin

MARGARET UKOTA - živi u Fažani. Učenica je 2. razreda Osnovne škole Fažana. Sviđaju joj se pjesme, pogotovo na čakavštini. Voli jako čitati.

NAJBOLJI TATA NA SVITU

Pensala san napisati pjesmu
A nisan znala o čemu
Pak mi je palo na pamet
Da je napišen o njemu

Moj tata previše dela
Svašta napraviti zna
On mi najviše znači
I zato ga volim ja

NINA VALE, *Puntera*

Rođena je 14.8.2005. u Puli. Studentica je 2. godine glazbene pedagogije na Muzičkoj akademiji Pula. Članica je KUD-a Barban, gdje djeluje u literarno – recitatorskoj, pjevačkoj, sviračkoj te plesnoj sekciji. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu* (2018. – 2025.). Živi na Punteri.

ČA ĆE BIT...

Nisan tu da govorin kako je bilo,
kad od svega tega nisan provala nič.
Ma sveno, tiraju nan strah u kosti,
kad se fale z novin makinami:
puškami, ordenjen, kega nikad nidan vidija ni.

Municije pune, jer hi rabi potrošit,
kad su hi već kupili da bi se drugima pofalili.
Potribe za tin ne rabi bit, aš nidan na svitu to ne želi.
... ali njih, vero briga ni ...
Jako dobro znaju ča će bit!

POTRIBA

Vreda je pasalo...
ma ninega ni nanki taklo.
Na besidah su trdi svi,
ma kad ča rabi, ni hi, ni.
Potriba, sve iz potribe
za se pokazat i za reć.
Ma, poteć, vero ne...

Ki je ča kako,
u to se jako dobro kape,
a uzad sebe pogledat,
ritko kad znaju.
I tako, iz dana u dan,
ma po vrajžu, do kad?!

ŽIVLJENJE

Znaš ti ča najviše volin?

Kad se na prašćini,
cili rod za bankon skupi.
Kad se s čistin lancunima i koltron,
u nedilju večer poklopin.
Kad su mi lasi od mora mokri,
a pokle slani od soli.
Kad peteh kukuriče u ranu zoru,
a ja tek u postelju gren.
Kad se dan produži,
a vrime sve brže pasiva.

E, to ti ja volin!

Kad zima vreda pasa
i dojde lito,
niš me ne boli,
niš mi se po glavi ne vrti,
jer me sunce grije i voli.

INDA ZENZEROVIĆ, *Hreljići*

Inda je rođena 6.6.1955. god. u Puli. U njezinim pjesmama žive slike djetinjstva, radost običaja i zvukovi nekadašnjih vremena. Piše s ljubavlju i topline, donoseći u svojim pjesmama dah prošlih dana, jednostavnost života i onu iskrenu radost koja nikad ne blijedi. Živi u Hreljići, okružena ljepotom prirode koja joj daje nadahnuće i mir. Pjesme su joj prvi puta objavljene u zajedničkoj zbirci barbanskih pjesnika „*Beside u jatu*“ (2025.).

BRAT NA ZGLAVNICI

Čuda put mi je mati povidala,
kako je bilo kad smo mali bili
i kako je njoj bilo kad je bila mala.
Dosta tega san zabila
i nisan pensala da vreda neću imati
kega pitati.
Domišljan se da mi je rekla,
kad je brat bija mali
i kad su u kampanju pošli delati,
brata je na zglavnici puštila,
a oni su s kravami pošli orati.
On je bija sam
i s pašturami se je igra.
Kličak je riva zvaditi
i mučija se je ponovo staviti.
Kad je mati na kraj njive došla,
ga je pitala: "Sin moj, si lačan?"
a on je reka: "Ko san, ko nis".
Ni zna, jer je veliko delo ima,
da kličak na misto torna.

FECA

Po gradu je mati
dvi, tri butige pasala
i fecu je pitala. – “Nema.”
U zadnjoj butigi
je jopet fece iskala,
a prodavačica: “Molim, što trebate?”
Dok njoj ni ubjasnila: – “To je germa.”
A ja samo slušān i u sebi ponavljān:
“Germa, germa...”
forši ne zabin.
Kad san malo veća bila
i u Pulu hodila,
i ja san fecu iskala.
A kad je prodavačica,
čudeći se, rekla: “Molim?”
Ja u sebi pensan:
a nećeš mene sramotiti,
znan ja ča išćen. – “Germu, molim.”
A ona jopet: “Molim?”
Gledan u fecu
i s prston njoj pokažen. – “Kvasac trebate?”
“Kvasac, kvasac, da, da.”
Još ću fece iskati,
i još ću se zbog nje
morati sramotiti,
ako će se još drugače zvati.

MLADI PJESNICI

Osnovne škole Jure Filipovića, Barban

Mentorica:

MAJA GRIPARIĆ, prof. hrvatskog jezika

JAKOV BENČIĆ, *Beloči*

Rođen je 24.12.2014. god. u Puli. Živi u Beloči i učenik je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Najviše voli áakulati s didon i igrati nogomet.

DIDO I OŠTARIJA

Vajk u njoj,
vajk s kumpanijon,
uz vino i rakiju
briškulu igra.

Po cile dane ni ga doma,
samo u oštariji sidi.
Dok baba mučna dela,
dido već spi.

Meni se para,
koliko san gleda,
dok bez šoldi ne ustane,
z oštarije ne zajde.

MARIN BERKARIĆ

Rođen je 10. 4. 2014. god. u Puli. Učenik je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Voli ples, nogomet i glumu te je član KUD-a Barban. Živi u Hrboki.

OŠTARIJA

Sprid oštarije s kumpanijon
dido pije i sidi.
Dok baba doma mučna
dela i njoj se spi.

Didu je sveno,
lačan ni.
Ali steši doma mora doj
aš šoldi više ni.

Doma za bankon
baba mu broji
da ča ga doma
toliko ni!

ANNA LUCIA GLAVIČIĆ

Rođena je 17. 5. 2014. god. u Puli. Živi u Kapelici i učenica je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Hobiji su joj badminton i crtanje te ples u KUD-u Barban.

KAD TE BRAT RAZJADI

Dojdeš poli brata i rečeš:

Šu, ajmo igrat onu
našu igru!

A on reče:

Ne da mi se danas,
pušti me na miru!

Pokle rečeš ocu,
ben, onda će igrat.

I igraš se,
ma zajno dojde svađa.
Ne igraš po reguli, varaš!
Dojde kraj i on gre ća.
Anke ti greš ća!

A kad dojde južina,
ne gledaš se,
ne čakulaš,
spod banka
ga trupiš u noge.
A pokle z jutra
sve po staren gre!

FILIP KOLIĆ

Rođen je 8. 8. 2013. godine u Puli. Učenik je 6. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban, gdje pohađa dramsku grupu, građanski odgoj i obrazovanje te nogomet. Izvan škole trenira nogomet u NK Barban i član je KUD-a Barban. Najviše voli nogomet i matematiku, a u slobodno vrijeme voli i čitati. Živi u Šajini.

BARBANSKI RANČIN

Mali ukrugli,
komoć su ga iz zemlje zvukli.
Našli su ga ljudi domaći i poštimali
u jenoj barbanskoj vali.

Teplo je bilo,
ma se zanj spotilo.
Prije ud blata,
sad ud zlata.

Ma glej ča san ti donesa,
najlipši rančin, prinčipesa!

ROKO KOLIĆ

Rođen je 6. 10. 2014. god. u Puli. Učenik je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. U školi pohađa nogomet, šah, robo-grupu i umjetnu inteligenciju, a izvan škole KUD Barban i dramsku skupinu Teatra Naranče. Hobiji su mu sport i čitanje. Živi u Želiski.

DOMAĆI KRUH

Moja mati
je spekla kruh
i pošla na
mašu.

Pop je blagoslovija
kruh,
i reka:
"Čuva te Sveti Duh!".

Mati je pitala:
"Gospodine, ćete provati kruh?"
Ali gospodin ni želija
aš je prija pršuta ija.

Mati je došla doma,
učinila sir ud ovce,
pošla po pršuta i kobasic
i dala marendu dici.

ANNAI LICUL

Rođena je 23. 6. 2014. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Voli crtanje i plesanje s Barbanskim mažoretkinjama. Živi u Glavani.

KONOBA

U konobi kobasice vise,
i ombola vela.
Pršuti se papre
i domaći sir dela.

Tamo ognjišće gori,
did sidi
i briškulu broji,
a baba kruh spod čripnje peče
da u hiži ni sriće veće.

Dica sprid konobe teču,
a mater i otac
na roštilju ćevape peču.

MIA PERČIĆ

Rođena je u Puli 23. 5. 2014. godine. Učenica je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Njezini su hobiji pletenje narukvica, čuvanje male djece, crtanje i pjevanje. Članica je Nogometnog kluba Barban, školskog pjevačkog zbora te KUD-a Barban. Nastupa na svim priredbama i utakmicama. Živi u selu Jurićev Kal.

VOČKA POKLE DAŽLJA

Vočka pokle dažlja još je lipša,
lipša nego prije dažlja.
Ona se blišći,
ona je lipa,
ona bi se pojila s prvega pogleda.

Moja najdraža vočka
drivo dva metra,
list svaki zelen
bez piture.
Misto na kemu moren
sidi,
kantat,
mačke gledat.

KATERINA TROŠT

Rođena je 5. 8. 2014. god. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Uživa u čitanju, igri i druženju sa svojim vršnjacima. Članica je KUD-a Barban. Prvi je put napisala pjesmu za Beside u jatu. Živi u Prhati.

BABIN KRUH

Kad dojdem doma
zajno mi baba pronta južinu,
a poli nje njen dobar kruh
pa vred tečen u kužinu.

Kruh mi lipo zadaje
i njigove hrskave korice
jer ja to volin,
a baba je srićna
kad vidi da mi blista lice.

Aš svi vole babin kruh
i njen vedar
i dobar duh.

KAZALO

Riječ urednika

DENIS KONTOŠIĆ, mag.educ.:

JATO ZA BESIDE I NAROD5

Gost susreta i zbirke

TEODOR GOBO, *Trgetari*.....13

Dolor14

Duša bez mira16

Moj Trget17

Riječ pjesnika

MILENKO BAĆAC, *Draguzeti*19

Čažune20

Bogatija nas je razdilila.....21

Teško je bit sam22

TARČIZIO BASTIJANIĆ, *Pula*23

Moja mat24

MIRJANA BERNEŠ GLAVINIĆ, *Jesolo (Italija)*25

Z buron pod ruku26

Bol.....27

LORIN BLAŽINA, *Barban*28

Cvite moj29

LANA BROSKVAR, *Prnjani*30

Praznina31

Bačin32

Ćemo se zatrt...33

NIKA BROSKVAR, <i>Prnjani</i>	34
Sidro mojega doma	35
Sinjali z trnja	36
Mižo istine	37
EDA BUDIĆ, <i>Žminj</i>	38
Valentinovo	39
Kuća prez vrmena	40
Mantinjada	41
JASNA BULIĆ, <i>Vodnjan</i>	42
Ja da moren	43
Kova je naša	44
MIRANDA BUTKOVIĆ, <i>Biletići</i>	45
Orih	46
Škrile	47
EDITA DOLFINI, <i>Hreljići</i>	48
Črlena zemlja	49
DRAGO DRAGUZET, <i>Pula</i>	50
Uživit ljubljenje	51
Mučat	52
Put puti	53
BISERKA DRNDIĆ, <i>Pula</i>	54
Zvizde ud mora	55
Baba	56
Srića	57
NIKOLA DRUŽETA, <i>Sutivanac – Medančiči</i>	58
Sve	59
IVONA DUJAK, <i>Barban</i>	60
Zavajk skupa	61

NEVIA GLAVINIĆ, <i>Barban</i>	62
Vera štorija.....	63
Deštin.....	65
Lancuni šuprešani	66
ŽIVKA KANCIJANIĆ, <i>Vodnjan</i>	67
Materini fuži	68
Diblji radić	69
Balotin funera	70
ELIS KONOVIĆ, <i>Jurićev Kal</i>	71
Srce razjužano.....	72
Pasaj	73
Ko si kralj, ko siromah.....	74
ALEN KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	76
Otac, preteja moj	77
Fališ nan.....	78
DENIS KONTOŠIĆ, <i>Orihi - urednik zbirke</i>	79
Kralji vorišanski.....	80
Vila	81
Skupno letit.....	82
DIVNA KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	83
Zadnja svirka.....	84
Bili golub	85
Zgrumičani.....	86
ANITA KOROMAN, <i>Prhati</i>	87
Imamo sve i nimamo niš.....	88
NEVIA KOŽLJAN, <i>Goleševo</i>	89
Mala pastirica.....	90
Krunica za moga mornara.....	91
Selo moje ud starine.....	92

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ, <i>Goleševo</i>	94
Če zaj	95
Svaki svoje delo	96
LUCIJA KRELJA, <i>Hrboki</i>	97
Mala Luce	98
Naše vrime	99
MILAN PAČIĆ, <i>Banjole</i>	100
Grusti nan se	101
Benčuk	102
ANA PAUS, <i>Orihi (Pula)</i>	103
Orihi	104
MARKO IVAN PEKICA, <i>Zagreb</i>	105
Na odhodu	106
Lokvanje	107
Ni u šoldima sve	108
ELIA PEKICA PAGON, <i>Zagreb</i>	109
Kušinjera	110
Brez tebe	111
Brkun	112
BARTOL PEREŠA, <i>Pula</i>	113
Zora ljubavi	114
ALIDA PERKOV, <i>Ližnjan</i>	115
Fameja	116
Babin pas	117
Našoj materi	118
DAMIR PLETIKOS KOROMAN, <i>Pula</i>	119
Poštar Jakov	120
Maškare od starine	121
Mirjana	122

STEFANI POPOVIĆ, <i>Mavrići</i>	123
Noć.....	124
MARIJA ROJNIĆ, <i>Orihi</i>	125
Rodula.....	126
Buteri truginje	127
Ki je kekov bija.....	128
NIVES TROŠT, <i>Prhati – koordinatorica susreta</i>	129
Kosac	130
Svića ošćenica.....	131
Boli... ..	132
STEFANI TROŠT, <i>Trošti</i>	133
Domaću kantu je volija.....	134
Nidan kako on.....	135
Barbanski petak.....	136
LORETA UKOTA, <i>Glavani</i>	137
Zidamo kuću na groti.....	138
Marčeni dan	139
Sinjali.....	140
Unučice:	
VITA UKOTA, <i>Glavani</i> (Moji plišanci)	141
MARGARET UKOTA, <i>Fažana</i> (Najbolji tata na svitu)	142
NINA VALE, <i>Puntera</i>	143
Ča će bit... ..	144
Potriba.....	145
Življenje.....	146
INDA ZENZEROVIĆ, <i>Hreljići</i>	147
Brat na zglavnici	148
Feca.....	149

MLADI PJESNICI OŠ Jure Filipovića, Barban.....	150
Mentorica: MAJA GRIPARIĆ, prof	
JAKOV BENČIĆ, <i>Beloči</i>	151
Dido i oštarija	152
MARIN BERKARIĆ, <i>Hrboki</i>	153
Oštarija.....	154
ANNA LUCIA GLAVIČIĆ, <i>Kapelica</i>	155
Kad te brat razjadi.....	156
FILIP KOLIĆ, <i>Šajini</i>	157
Barbanski rančin	158
ROKO KOLIĆ, <i>Želiski</i>	159
Domaći kruh	160
ANNAI LICUL, <i>Glavani</i>	161
Konoba.....	162
MIA PERČIĆ, <i>Juričev Kal</i>	163
Vočka pokle dažlja.....	164
KATERINA TROŠT, <i>Prhati</i>	165
Babin kruh	166

Članovi KUD-a Barban

ISSN 1849-4331

9 771849 433991